OVIDIU GAINA
(Stan M. Popescu)

LUPTA LEGIONARILOR IMPOTRIVA INVAZIEI SOVIETICE IN BUCOVINA (1945)

CU UN EPILOG
pentru
TINERII CARE IN ANUL 2037 VOR AVEA 15-25 ANI

EDITURA MYRNA
Buenos Aires, 2002

De acelas autor: Ovidiu Gaina
(Stan M. Popescu)

1) "El hambre de Dios" (De Pascal a Sainte Exupery) Editorial Perlado, BuenosAires, 100 pág., 1955.

2) "Introducción a la Filosofía de la Historia", Ed. Luis Laserre, Buenos Aires, 150 pág., 1961.

3) "Auge y Ocaso de la Aristocracia", Editorial Sala, Madrid, España, 200 pág., 1974.

4) "Autopsia de la democracia" Un estudio de la Anti-religión, Editorial Euthymia, Buenos Aires, 497 pág., 1984.

5) "La obsesión por el cambio" Editorial Euthymia, Buenos Aires, 258 pág., 1988.

6) "Cultura y Libertad", Editorial Euthymia, Buenos Aires, 244 pág., 1990.

7) "Psicología de la Política" Editorial Euthymia, Buenos Aires, 218 pág., 1991.

8) "Democratización de la Cultura", Editorial Euthymia, Buenos Aires, 210 pág., 1992.

Ovidiu Gaina
(Stan M. Popescu)

Cu dragoste,

LUPTA IMPOTRIVA SOVIETELOR
IN MUNTII BUCOVINEI

CER BERZE PENTRU EROII E STINGHERATE

Editura Euthymia
Buenos Aires 2002

Ovidiu Gaina
(Stan M. Popescu)

LUPTA IMPOTRIVA SOVIETELOR

IN MUNTII BUCOVINEI

CER SCUZE PENTRU ERORILE STRECURATE

Editura Euthymia
Buenos Aires 2002

© by Editura Euthymia. Queda hecho el depósito que marca la ley 11.723
Printed in Argentina

LUPTA IMPOTRIVA SOVIETELOR IN MUNTII BUCOVINEI

Ovidiu Gaina
(Stan M. Popescu)

1. CUVANT INAINTE SI NUMELE LEGIONARILOR PARASUTATI.

Cer scuze, stimate cititor! De data aceasta seful tipografiei nu si-a indeplinit datoria de a corecta ultima proba si din aceasta cauza erorile sunt mult mai numeroase! Cer scuze!

1. CUVANT INAINTE

In anul 1953, cand ma aflam cu Constantin Zus la Schliersee (la vreo 80 km. departare de München), si asteptam sa fim instruiti ca parasutisti si luptatori in muntii Bucovinei), Comandantul Horia Sima ma ruga sa-mi scriu amintirile luptei date in Bucovina si Maramures cu ocazia primei parasutare care avusese loc la25 Martie, 1945 (in fruntea unei echipe de sapte camarazi, unindu-ne pe Giumalau si Rarau cu Sutea Alexandru, care ne astepta cu alti camarazi). Cateva saptamani dupa aceia, ajungand la Londra (unde trebuia sa fim instruiti in manuirea armelor moderne, tacticei de guerrilla, cartografie, etc.), in orele libere, seara, mi-am scris amintirile luptelor din munti intre anii 1945-46. Erau vreo 40 de pagini, pe care le dadusem mai tarziu Comandantului Horia Sima, care le incredinta lui Borobaru, cred, pentru a fi publicate.

In 1979-80 cu ocazia vizitei facute la Asunci6n (Paraguay) la congresul anti-comunist, Horia Sima imi comunica ca amintirile luptei din 1945-46 le pierduse Borobaru, si ma ruga sa le scriu din nou...

Acum, dupa atatia ani m´am decis sa

reconstruiesc macar parte din acele zile de lupte date in Bucovina si Maramures.

Imi dau seama de slabirea memoriei... Au trecut cam cincizeci si sase de ani, de-atunci! Sunt anumite fapte si evenimente cari mi-au ramas parca sapate in granitul memoriei:
atacurile, luptele, tipetele de durere, vaetele sfasietoare a lui Radu sau Oprea, la fel ca si degetele de la piciorele noastre inghetate dupa o zi intreaga de urcus si coboris... Sau cantecele si rugaciunile inainte de lupte... In schimb s´au sters anumite date, in care s´au petrecut evenimentele. Nu-mi pot reconstrui cronologia exacta.

Am o explicatie: Intensitatea trairilor cu cat e mai adanca cu atata obisnuieste sa suctioneze (sau sa suga) continutul partilor secundare. Uneori fenomenul se resfrange pe intregul episod.
Imi amintesc, insa, cu multa dragoste (si uneori cu impresionante detalii) de toti aceia care ne-au ajutat in lupte (fie cu gazduirea, alimente, haine, curieri, fie cu imbarbata): familia Cucu, familia Corduneanu, familia Cozan, familia Costineanu, familia Saghin, familia Cotlarciuc (prin fii sau fice) toata familia si rudele lui Alexandru Sutea, iar in Bucuresti: familia lui Mihai (?) de pe strata Sf. . Ana, N° 10) cu cele doua fetite de 5 ani (Margelus) si alta de 7 ani; Fam. d-na Balanescu, mama eroului Mihai Balanescu, a

ziaritului Gabriel Balanescu si a ficei, Zizi, care m´au adapostit in timp ce ma pregateam sa fug peste hotare, fam. lui Nelu Rusu (cunoscut avocat bucurestean si legionar dintr´o bucata), familia Aurica Popescu, si familia taranului din Arad, chiar pe granita cu Ungaria, care ne-a adapostit si ajutat pe camaradul de drum Rusu si pe mine, atunci pe ziua de 6 Iunie 1946, cand am trecut frontiera ungureasca, in drum spre Viena.

In acest "Cuvant Inainte" simt si o adanca emotie cand mi-amitesc de acesti sapte legionari cari m´au insotit si au indurat cele mai neasteptate lipsuri in primele zile dupa parasutare:

CINE AU FOST LEGIONARII PARASUTATI
(25 Martie,1945)

1. GHERASE AUREL, 23-24 ani, student Fac. de Drept., nascut in nordul Bucovinei. Logodit cu sora eroului legionar Dragos Popovici (ucis de politia lui Carol, pe la spate). Cam 1,67 m. inaltime. Fata rotunda, ochii negrii, vioi, mereu cu un suris pe buze. Uneori schita un gest de fina ironie. Foarte glumet. Isi exprima ideile cu o claritate meridiana. Avea o sclipitoare inteligenta si o frumoasa cultura. In FDC invatase toate marsurile si cantecele

legionare, pe care le canta cu entuziasm.
Invatase radiotelegrafia si se destaca in asa fel, incat nemtii voiau sa-l angajeze in Cartierul "Führer"-ului... Reusi sa-l "scoleasca" putin pe Macovei, care il facu pe adjutantul, imprietenindu-se "la catarama". Botezasera aparatul "Tica", si se chemau unul pe altul cu "Mâi Tica!".

2. MACOVEI IOAN, 37-40 de ani. Muncitor, avea ceva studii tehnice si mecanice. Nascut in regiunea Bucuresti, dintr´o familie de sateni instariti. Vorbea cu o usurinta extraordinara si avea talentul de a ne imita pe fiecare dintre noi (nu numai in gesturi, ci si in felul de a vorbi si rade). Era parca ceva mai mic in statura decat Gherase, insa foarte ager si dinamic. Invata cu multa usurinta manevrarea aparatului. In timpul antrenamentului cu armele, trebuia sa dezarmam toate piesele mitralierii grele cu ochii inchisi, si sa le montam din nou, tot cu ochii inchisi, reusi sa faca operatia in 58 de secunde, desteptâ admiratia locotenentului german si aplauzele noastre...

3. MIRCEA ALEXANDRU, de 24-25 de ani, student (cred la Fac. de Drept din Cluj, daca nu ma insel), Nascut in Nordul Transilvaniei. Era ceva mai inalt decat Gherase (cam 1,73-175cm.) Parul

saten, ochii verzui, era miop si purta mereu ochelari. Era cel mai tacut si ganditor din tot grupul. Foarte bun camarad; Sâritor si amabil. Era iubit de noi toti. Canta cu mult entuziasm marsurile noastre. Si, daca nu ma insel impreuna cu Gherase fusese unicul care cunostea marsul lui Mihai Viteazul:
"Ca un glob de aur, luna stralucea..." Imi facea impresia ca in timpul primelor doua-trei zile de frig si foame, pretexta ca nu mai avea pofta de mancare si-si impartea bucatica de pane si slanina cu Macovei sau Gherase (amandoi de contextura fizica inferioara a celorlalti.

4) OPREA MITU, de 35-37 ani, voinic, cam de 1,78-1,80 inaltime, nascut cred in regiunea Olteniei. Cu ceva studii secundare, fusese sergent in armata nationala. Avea o fata rotunda, ochii albastrii închisi si patrul negru, cret. Foarte saritor. Mi-a facut impresia ca nu avea multa "vechime" in Miscare, deoarece cunostea mai putin cantecele noastre, dar era foarte disciplinat, bun camarad si prietenos. Lua parte la glumele celorlalti si se oferea mereu cand era vorba de a face de garda o ora sau doua mai mult. Cred ca era cel mai bun tintas dintre noi toti, avand o mare indemanare in reparatii de tot felul (chiar la carpitul hainelor rupte...).

5) RADU IOAN, de 22-23 de ani, student, fara sa fi putut da examene din cauza exiului. Nascut in regiunea Munteniei, crescuse insa pe undeva in Moldova, deoarece avea accent moldovean. Avea parul mare si fuet castaniu deschis, dat pe spate, iar ochii verzui. Figura lui de atlet (avea cam 1,83-1,85) cu umerii largi si brate musculoase, fusese unul dintre "campionii" atletisrnului la Fichtenhein. In Buchenwald facea parte din grupul "tinerilor" de varstatui "Popicu", Visoianu, etc. Avea o mare rezistenta fizica si se oferea mereu, oridecate ori era vorba de a inlocui pe cineva noapte de "garda", sau sa vegheze si sa urmareasca pe cineva necunoscut in marsul nostru spre Giumalau.

6) TINTA ILIE, cam de 24-25 de ani, student in teologie, nascut in regiunea Ploestiului. Era unul din cei mai scunzi (cam de 1,65 -1,67 m., dar de contextura puternica (apropae atletica), cu o voce blanda si privire duioasa, era exemplul viu al viitorului preot legiornar. Ne-a invatat rugaciunea Sfantului Efrern Sirul, pe care am incorporat-o ca ruga zilnica alaturi de "Tatal nostru", Psalmul 50, Psalmul 50, si "Nascatoare de Dumnezeu, Bucurâte! Domnul este cu tine!", etc.
Intr´o seara, inainte de a ne "culca" in zapada,

sub copaci, privindu-l cum isi aranja Ruck-Sack-ul pentru a dormi, mi-am amintit de Lucian Caramlau, care cu vocea lui dulce ne canta in temnita din Chisinau "Miedor de munti de caraiman". Incepui sa fredonez. Tinta ma privi uimit: "De unde stiti doina noastra?" Ii povesti episodul cu chisinau, iar mai apoi cu echipele care le formasem pentru cucerirea, postului de radio Bod si Brasov, la care luase parte, ca seful unei echipe de ploesteni si Lucian Caramlau. Ceilalti ascultau doina pe care Tinta continua s´o fredoneze.

7) VISOIANU Iosif, cam de 21-23 de ani. Student. Nascut in Vechiul Regat, cu un puternic accent muntean. Foarte inalt (cam 1,82-1,84) si voinic, cu un piept de luptator de circ. Fata cu ten inchis. Parea, mai curand ars de soare, permanent. Parul negnu. Ochii sclipitori negrii. Privirea limpede. Era afabil si prietenos cu toata lumea. Glumea si radea mai ales cu Radu, pe spinarea lui Mircea, dar nici acesta nu ramanea mai prejos, si nimerea cu cate o ironie sa produca hohotele noastre. Visoianu se oferea mereu sa ajute, mai ales, ne ajuta pe noi, in timpul marsurilot neintrerupte prin zapada care ajungea uneori la un metru si cincizeci, sau trecard paraiele inghetate, care cedau, iar

bocancii nostrii se umpleau de o apa cate ne zguduia fiinta din rarunchi... A fost unicul legionar pe care, intalnindu-1 intamplator pe strada (in timp ce-mi pregateam cu cam. Rusu fuga spre Viena), 1-am putut invita sa intre in casa lui "Mihai" (am uitat numele de familie, dar dansul, care mai traieste -sunt convins - ma iarta!) si sa analizam situatia lui si a celorlalti camarazi, dupa rusinosul "Tratat" de pace ce avusese loc intre Nicolae Petrascu si Ana Pauker.

2. PREGATIREA PENTRU PARASUTARE (INSTRUCTIA MILITARA,SEDINTELE LEGIONARE CU PREGATIREA MORALA SI SPIRITUALA)

2. PREGATIREA PENTRU PARASUTARE

Asteptam cu infrigurare ziua instiintarii parasutarii mele cu sapte camarazi. Pana atunci, timp de cateva luni fusesem al doilea sef [1] al unei grupe de o suta douazeci de camarazi care faceam instructie pentru lupta in muntii Carpati. Instructorii militari erau ofiteri si sub-ofiteri germani. Doi vorbeau romaneste. De dimineata pana seara la ora 19 -- cu o intrerupere de doua ore la amiazi- eram instruiti in manuirea armelor atat de fabricatie germana, cat si rusa si engleza.

Intr´o buna zi (era la mijlocul lunei Februarie 1945), Comandantul Horia Sima, in fata D-lui Iasinschi si a lui Corneliu Georgescu imi comunica ca trebuia sa inceapa lupta in muntii Bucovinei. Asteptam cu mare emotie acest moment. Stiam ca Sutea ma astepta pe Giumalau (asa cum convenisem cu el). Citind lista celor sapte camarazi care trebuian sa ma insoteasca, am ramas putin surprins. Intre acestia, majoritatea erau sub comanda mea in Centrul de Instructie Korneuburg, dar crezusem ca Comandantul Sima mi-ar fi "daruit" ca luptatori de

1) Seful grupului era Virgil Popa, avea acelas grad, dar era mai in varsta cu sase ani.

guerrilla camarazii[2] care fusesera in cuibul meu atat in Rostock, cat si in Buchewald (unii chiar facusera parte din "Garzile Incazarmate" din Bucuresti (1940-Februarie 1941): Dumitru Leonties, Dragos Hoinic, Alexandru Rachmistriuc, Leonid Lututovici, Nicu Antonovici, Constantin Zus, Nicolae Zelea, Dumitru Neaga, Otiliu Isar, etc..

M'am uitat tacut citind lista, am recunoscut numele celor din Korneuburg si a lui Aurel Gherase (facuse parte din FDC din Storojinet, cand eram Sefu1 unitatii) si n´am zis decat: "Am inteles, voi incepe sedintele chiar maine!"

INSTRUCTIA MILITARA SEDINTELE SI PREGATIREA SPIRITUAIA SI MORALA

In fiecare zi, ne adunam intr´o baraca si ne pregateam sufleteste in sedinte afara instructia militara. In timpul sedintelor îi invatam sa cante marsurile 1egionre. Majoritatea cunosteau numai "Sculati romani la 1upta bate ora (Imnul Legiunii

2) Numai dupa cateva zile de sedinte, cantece si instructie militara de parasutism, am multumit Bunului Dumnezeu ca am cunoscut mai bine acesti sapte camarazi, legionari si luptatori, a caror suflete nobile si desinteresate nicicand nu le voi uita!

Arhanghelul Mihail) si se rugau numai cu "Tatal Nostru". I-am invatat toate cantecele de vitejie. Citiam capitole din "Pentru Legionari", "Carticica Sefului de Cuib", "Cranii de Lemn", "Testamentul lui Mota", "Insemnari de la Jilava" si "Cartea FDC" a lui Istrate. Intr´o zi, in timp ce cantam, un plutonier german imi aduse o carte invelita intr´o hartie alba. Mare mi-a fost surpriza cand am constatat ca era "Acatistu1 si Paraclisul Maicii Domnului" pe care il imprumutasem badiei Ioan Jucan, putine zile inainte de a fi pusi in 1ibertate din închisoarca Chisinau, conform amnistiei decretate de Carol, odata cu cedarea Basarabiei si a Bucovinei de Nord, bolsevicilor, in urma "protocolului" Molotov-Ribentropp. La despartire uitasem sa i-o cer. Badea Jucan fu movilizat (avea carm 42 de ani, dar noi ii spuneam "bade"...) si pleca pe front (1941) asa ca nu am mai stiut nimic de soarta lui. El aflase insa ca eram la Viena, si print´un membru al "Abwehr"- ului sau "SD", mi-l trimise la Viena. Pe a doua pagina scrisese: "Für Herr Gaina".

Nu-mi venea sa cred. "Acatistul si Paraclisul" il primisem cadou de la o legionara ieseanâ in Iuna Iulie 1939, in timp ce eram inchis in Inchisoarea Militara din Iasi, impre una cu badea Jucan, un var de-al lui (Vasile Jucan si Vasile Bodai). Asteptam sa fim condamnati deoarece trimisesem o scrisoare

cerand "Marelui Voevod Mihai" sa intervina pentru a se inceta cu arestarile... Camarada ieseana ne aduse paine si branza, impreuna cu Acatistul. Nu mi-a lasat numele, dar si acum, dupa 63 de ani imi amintesc de aceasta nobila camarada cu adanca recunostinta, deoarece acest Acatist mi-a fost un nepretuit insotitor zilnic, si mi-a permis sa invat pe de rost frumoasele rugaciuni: "O prea luminate nor", "Stapana mea Prea Binecuvantata", "Psalmul 142" si sa-mi improspatez "Psalmul 50".

Cu exceptia acelor patru ani si jumatate (Iulie,1940 si Februarie 1945) acest "Acatist si Paraclis al Maicii Domnului" m´a insotit pretutindeni, tot timpul, in orice calatorie, in orice imprejurare, zi de zi... Chiar si acuma!

Le-am povestit camarazilor impartasindu-le bucuria de a ma intalni cu Acatistul dupa atata vreme (prin minunata intamplare care i-a permis lui Jucan sa intalneasca pe front pe cineva, care sa ma gaseasca si sa-mi faca fericirea reintalnirii cu Acatistul meu iubit! Din acea zi ne rugam cu totii,dimineata si seara. Ilie Tinta, studentul in Teologie ne invatase o scurta si inaltatoare rugaciune a Sf.Efrem Siriul pe care o adaugasem la celelalte rugaciuni. Rugaciunile zilnice, comentariile pe marginea lecturii a capitolelor alese din cartile legionare, precum si

cantecele si marsurile legionare, ne-au strans sufleteste si ne-au permis sa ne cunoastem si respectam unii pe altii.

Ma simteam bine cu echipa mea. Aveam mare incredere ca misiunea noastra o vom duce la bun sfarsit. Mai ales ca eram gata sa ne sacrificam vietile.

In mod paralel, o ora sau doua pe zi faceam excercitii de tragere la tinta, aruncarea grenadei si demontarea si montarea mitralierelor ce trebuia sa le luam cu noi, un afara pustilor mitralierelor, revolverleor si armelor speciale, ("Panzerfaust").

Capitanul Müller ne vizita din cand in cand si asculta marsurile noastre legionare, Cateva zile inainte de plecare ma intreba cate kilograme de socolata voiam sa transportam in bombele de provizii si munitii. Cand i-am raspuns ca preferam un "Panzerfaust" in plus, ma privi cu stupefactie: "Stii ce inseamna sa renunti la un aliment ca socolata, intr´o "expeditie de risc suprem? M´m uitat drept in ochii lui si i-am raspuns: bolsevicii au ocupat parte din tara, iar noi vom avea doua categorii de inamici: jandarmeria, politia si armata romana vanduta aliatilor (deci bolsevicilor) si NKWD-ul deci avem nevoc de "Panzerfaust"... Müller a acceptat si eram sigur ca doua, din cele patru bombe cu provizii, vor contine cateva "Panzerfaust".

Capitanul Müller imi adusese si cateva brosuri

cari contineau tehnica si tactica luptei de guerrilla. Le traduceam camarazilor capitolele mai importante pentru a se familiariza cu miscarile si luptele in munti.

Nu puteam evita contactele cu alti camarazi, subofiteri sau ofiteri germani nascuti in Romania, sau cu legionarii care refuzara sa intre in lupta de guerrilla. Afara de asta, stirile depe front nu erau incurajatoare. Dimpotriva. Aceste realitati ar fi putut produce o delasare si o descurajare in inimele celor sapte camarazi pa care-i comandam. Noi insa aveam un obiectiv sfant: lupta pentru dezrobirea patriei noastre! Nu ne interesau stirile cari veneau de la "Oberkommando der Wehrmacht", nici ziarele, nici stirile de la radio BBC, nimic.

Ne pregateam pentru a muri luptand pentru Patria noastra, Capitan si Mota! Ne pregateam de a ne da viata pentru Christos, asa cum facuse Mota si Marin! Acestia calatorira trei mii de kilometrii pentru a-si jertfi vietile in apararea Crucii!

Noi, insa, avem fericirea sa murim pe pamantul patriei noastre si s-o stropim cu sangele nostru in apararea Crucii si a Mantuitorului, pe care fortele satanice ale comunismului si masoneniei voiau sa le distruga! Aceasta realitate, aceasta idee, repetita in fiece sedinta, si intanita de marsurile legionare si de rugaciuni, ne-au permis sa facem abstractie de orice calcule cu pierderea razboiului, sau manevrele

politice nationale sau internationale. Noi vibram unison si in deplina concordanta cu vointa nesdruncinata de a lupta vitejeste impotriva vrajmasilor Neamului nostru si a credintei noastre stramosesti!

3. PARASUTAREA DE ZIUA BUNEI VESTIRI: 25 MARTIE, 1945.

3. PARASUTAREA (25 Martie, 1945)
ZIUA "BUNEIVESTIRI"

Convenisem sa fim parasutati pe muntele GIUMALAU. Studiasem hartile militare si aveam convingerea ca, in caz de aterizare fortata (din cauza artileriei antiaeriene, sau un motiv de forta majora) ne convenea Giumalaul. Avea o fasie de 600 metrii fara padure, iar terenul nu era accidentat. Evitasem intentionat sa fim aruncati pe Rarau. Dusmanii cunosteau atractia speciala pe care o exercita Raraul asupra legionarilor. In contactele si conversatiile avute cu acela care trebuia sa ma secundeze in lupta - Alexandru Sutea - ajunsesem la concluzia ca nu era bine sa comunicam autoritatilor germane (adica sefii aviatiei germane dedicata luptei de guerrilla), decat o zi inainte de zbor.

Dupa sedinta, trebuia sa controlam fiecare efectele personale, armele, cartusierele, lanternele si cele doua grenade. In timp ce ne urcam in Liberator-ul american, reparat si "adaptat" pentru transporturile de parasutisti, incepuram sa cantam toate cantecele legionare, in timp ce ne asurzeau motoarele. Pilotul si ajutorul cred ca erau germani din Transilvania, deoarece ne priveau cu simpatie si uneori ne aruncau cate o vorba romaneasca.

Cam pe la orele 2 dimineata avionul isi lua zborul. Noi cantam "Sculati Romani, la lupta bate ora!". Eram asezati fata in fata, patru si patru, in interior se vedeau doua bombe de aprovizionare. Eram sigur ca contineau mitrelierele, "Panzerfaust" - ele cerute, munitiile, hainele civile, medicamentele, alimentele si "sacurile".

Co-pilotul se apropie si-mi "sopti" la ureche ca sa- le explic ca peste putin vor incepe exploziile artileriei anti-aeriene sovietice si unguresti, deoarece ne apropiam de Budapesta. "Avionul e mare, - imi explica copilotul - dar exploziile artileriei antiaeriene pot sa aibe "efecte de bal". Voia sa le explic camarazilor sa se astepte la zguduiri puternice.

Intr´adevar, abia trecura cateva minute, ca cerul se aprise cu exploziile artileriei antiaeriene, iar noi simtiram zguduiri puternice. Prin geamurile avionului aveam un spectacol unic: exploziile alternau cu luminile farurilor galbene si albastre, care urmareau avionul nostru, ca si cand l-ar fi insotit nu pentru al dobori ci pentru a-l "sarbatori" si "ferici". Noi incepuram sa cantam marsul: **"Sa sune iarasi goarna! Steagul sa falfaie in vant! De-acun avem o viata noua spre biruinta acelas gand!**

Mi s´a parut ca raspunsul nostru nu le-a cazut bine rusilor si ungurilor, deoarece avionul incepu sa geama din toate incheieturile, obligandu-ne a ne agata

de banci, ca sa nu ne lovim cu capul de acoperis. Ne uitam unul la altul, zimbind si continuam:

"Pentru´n Roman cazut dusmanul
Sa sape sute de morminte.
Ostean al Romaniei mele,
Mergi inainte, inainte!
.....

"Cu-ape albastre si cu holde
Asteapta tara sa te-alinte
Ostean al Romaniei mele,
Mergi inainte!"

La un moment dat o bubuitura puternica din afara avionului ne obligara sa ne agatam cu amble maini de banci, si sa ne aranjam din nou "rucksackul", cartusiera, bidonul, si pusca-mitraliera. Dar numai cateva clipe, deoarece incepuram alt mars:

"Urla dusmanii´n carare
Si-si arate´n ranjet coltii
Noi pasim, pasim cu nepasare
Si voiosi, voiosi in fata mortii!

"Las´sa urle, las´sa geama,
Si sa drapene cu ghiara
Noua nu ne este teama
Atunci cand ne chiama tara!"

Pilotul il chema pe auxiliar si vorbira la ureche. Cand se intoarse langa mine ma intreba daca cantecele noastre "strigate" din tot sufletul nu ne-ar putea istovi si irosi fortele in momentul caderii cu parasutele. I-am raspuns, ca dimpotriva, ne ajuta sa ne simtim si mai bine, si incepuram "Cantecul Eroilor Mot-aMarin":

"Sunt ruguri si flacari. E Spania´nscrum.
Gloantele cad in altar.
In negrele santuri cu sange si fum,
Ploua cu schije si jar.
.....
"Printre retele,
Mine, srapnele,
Schijele ploua fier de sus.
Loviti in frunte,
Cu brate frante,
Cad legionarii lui Isus...
"Mota in sant plin de sange,

Sopteste murind rugaciunea:
- "Moartea la pieptu-i ne strange
Sa creasca mai mandra Legiunea.
Sa faci, Capitane, o tara,
Ca soarele sfant de pe cer!"

Nu stiu daca mi s´a parut, sau a fost o simpla impresie: Auxiliarul pilotului a lacrimat.

N´am mai avut timp sa ma gandesc. Pilotul facu semn. Trebuiram sa ne pregatim pentru a fi aruncati. Primul am fost eu. Se deschise poarta. Un aer inghetat umplu avionul. Auxiliarul pilotului imi striga la ureche: "Hals und Beinbruch! Kamerad Legionär!

Un vand rece si fulgi inghetati imi patrunsera in obraji. Parasuta se deschise:

Incepui sa ma rog: "Milueste-ma Dumnezeule, dupa mare mila Ta..."

4. ARUNCATI PE MUNTELE MAGURA (MARAMURES)... NU PE GIUMALAU.

4. FURAM ARUNCATI PE MUNTELE MAGURA... NU PE GIUMALAU!!!

Dupa ce ne-am adunat intre niste brazi, sus de tot, pe Magura, ne-am hotarit sa nu ne amarim prea mult: trebuia sa ajungem pe Giumalau. Ne-am facut inventariul: nu aveam alimente. Pesmetii adusi de Tinta si de Mircea se impartira frateste.

Ne alinearam, facuram rugaciunile, si incepu marsul prin zapada inalta de un metru si jumatate. Gresala mea a fost ca luasem o pastila (un comprimat) pe care ni-l oferise Capitanul Müller (cred ca asta era numele) pentru a rezista somnului in timpul de veghe sau a luptei. Imi era somn si foame. Mergeam unul dupa altul prin zapada alba si tacuta. La un moment dat am dat ordinul de oprire. Le-am explicat ca trebuia sa ne indepartam cat se putea de repede, deoarece rusii trebuie sa fi fost informati de sosirea noastra. Numai asa mi explicam faptul ca Gherase, cu ajutorul lui Macovei nu primira nici un raspuns de la Wiener Neustadt. Iar faptul ca nemtii aruncara bombele cu haine, munitii, mitraliere, grenade, medicamente si alimente fara parasute, insemna ca le era indiferenta soarata noastra. Nu puturam salva decat niste cutii cu munitii de mitraliere, iar acestea cazura dela 900 metrii si impreuna cu restul proviziilor se imprastiara pe o raza de

cateva sute de metrii, acoperindu-se de zapada.

Aceasta era realitatea noastra si trebuia sa facem fata imprejurarilor cu seninatate si credinta ca Dumnezeu ne va ajuta, deoarece luptam pentru o cauza nobila. Decí: sa cantam "Sfanta Tinerete Legionara"! Si asa am facut. Am cantat, am facut cateva exercitii fizice, si am cantat din nou: 'Sculati Romani la lupta bate ora!", apoi am continuat marsul, conform busolei si hartei: directia Giumalau (adica Bucovina) unde ne astepta Alexandru Sutea cu cativa camarazi inarmati.

Oprea avu o idee care nu mi s´a parut rea: afara de busola Sa urcam culmile ici-colo pentru a ne asegura mai bine de directia pe care mergeam. Cu tot frigul si vantul inghetat, ne-am oprit din nou. Ne-am orientat din nou, si din nou am luat-o la drum cantand uneori, alteori tacand si gafaind.

Mergeam pe o culme inzapezita. Cand am ajuns in varf, o transee in forma de cruce ne opri. Nemtii sau romanii trebuira sa fi luptat pe acel varf de munte, deoarece transea fusese foarte bine sapata, deci avura timp pentru a o pregati si rezista. Ne-am oprit. Tinta a rostit nugaciunea care ne-a placut la toti (a Sfantului Efrem Siriul), apoi: Psalmul 50 si Psalmul 142 si Tatal nostru. Apoi din nou "Sfanta Tinerete Legionara". Apoi "Sufletul in noi se zbate pentru Neamul

Romanesc... Cu totii pornit-am la luptas viteaza, vrem tara s´o salvam, moarte cea crunta la toti vegheaza ´napoi nu ne dam...! Dinnou cateva exercitii fizice, si din nou marsul prin zapada si vant...

Simteam ca-mi amortesc degetele picioarelor de frig. Armele si grenadele imi atarnau greu in buzunare si pe spate... La un moment dat a trebuit sa trecem un pârâu sau un mic lac. Un-l puturam evita iar agua inchetata ne patrunse pana peste glesne, si chiar mai sus...

Dar Dumnezeu ne-a ajutat. Sus pe creasta se vedea ceva asa ca o coliba mica. Am gafait, ne-am sfortat, am urcat cu anevoie, dar am ajuns: acolo era salvarea: o coliba improvizata, dar avea asa ceva care se parea o soba, formata din niste pietre si cateva caramizi... Mircea Alexandru ne invita sa rupem crengi din brazii inchirciti care erau foarte aproape de coliba. Se facu focul!!! ne asezaram toti in cerc cu picioarele spre foc! Mircea, Radu, Visoianu si Macovei ne desfacura cordelele dela bocanci. Noi facuram la fel cu acei patru. Observaram ca lui Mircea ii inghetase degetul cel mare de la un picior. Nici al meu nu era mai sanatos.

Dupa rugaciuni, Radu Ioan se oferi sa stea de veche pana la trei dimi-neata... Se schimba cu Visoianu, care statu de veghe pana la cinci, apoi veni randul meu, pana la sapte, iar Macoveiu era ultimul

pana la orele noua cand trebuia sa ne preparam pentru rugaciuni si sa continua marsul spre Giumalau.

Tot timpul avuram grija ca focul sa nu se stinga. Dormeam spate in spate cate doi. Ne era somn, dar aveam senzatia ca dormeam sau ne odihneam, deoarece focul ardea...

PRIMA INTALNIRE CU O FIINTA OMENEASCA

Era 26 de Martie, 1945. Micul nostru convoiu se misca cu greu, dar mergeam cum puteam. Ne era foame si frig. Mergeam urmand indicatiile prietenei noastre busola si a hartei militare. Cred ca era cam ora douasprezece... I-am rugat sa ne oprim. Le-am spus ca e imposibil sa nu invingem deoarece o zi inainte - 25 Martie - fusese ziua Bunei Vestiri. Maica Domnului ne va ajuta sa ajungem la Giumalau! Am cantat "Sfanta Tinerete Legionara" iar cand sa reincepem marsul, din fata, cam la o suta de metrii venea un taran in directia noastra. Dupa ce ne-am salutat, l-am vazut surprins ca vorbeam romaneste. Avea dreptate eram imbracati toti ca parasutisti nemti. Hainele noastre civile impachete in bombele cu alimente, etc. fusera raspandite pe toata suprafata muntelui ...Ar fi trebuit sa pierdem doua sau trei zíle numai in cautatul resturilor din bombele aruncate...

I-am explicat taranului situatia. Era un maramuresean cam de vreo 50 de ani, indesat cam de statura lui Gherase, ochii cenusii, mustata scurta carunta si privirea energica. Venea din sat (nu-mi amintesc numele satului) si se indrepta la un sat vecin, ca sa viziteze fiica si ginerele. In timp ce vorbeam ne privea cu multa curiozitate, mai ales ca observase - dupa pronuntare – ca Oprea avea un accent desosebit de-al meu sau de acela al lui Radu. Mi-a trasnit prin cap sa-l rog sa ne calauzeasca spre satul ginerelui cu speranta sa putem manca (eram istoviti de nemancare) si sa ne schimbam, cumparand haine taranesti si - pentru unii din noi - ghete si ciorapi. Taranul mi-a raspuns ca avea o idee mai buna: mergea singur in satul ginerelui si ne aducea intr´o caruta tot ce aveam nevoie. Pretexta ca daca intra cu noi si lumea vedea uniformele de parasutisti ar fi in stare sa refuze vanzarea alimentelor...

M´am uitat drept in ochii lui. I-am raspuns ca-l credem. Deci il vom astepta, dar cu conditia sa ne dea o idee de timpul asteptarii. "Doua ore, sau doua ore si jumatate, cel mult, ne-a raspuns. Ne-am uitat pe harta. Era un sat apropiat. Nu-mi amintesc de numele satului, dar imi amintesc ca eram destul de aproape de de muntii nostrii bucovineni. Acest lucru m´a linistit. I-am raspuns: "Bine, te asteptam!" Dar nu i-am dat bani.

Dupa ce s´a indepartat, Macovei m´a intreba: "Nu-i dam bani?". "Nu! i-am raspuns" Omul este incorect! Nu merita incredere!" Ceilalti ma aprobara. Cetateanului ii era teama de jandarmi, si de noi, in acelas timp. Nu ne credea, sau daca ne credea, prefera sa nu ne ajute... Frica era mai puternica decat omenia...

Ne-am uitat din nou pe harta. Nu eram prea departe. Facusem socoteala ca daca Maica Domnului ne permitea sa rezistam, cam intr´o zi si jumatate de mars ajungeam aproape de Giumalau. Inainte de asta trebuia sa trecem printr´un sat, sau mai bine zis era vorba de un catun. Topisem zapada pentru a bea o apa calda, fara ceai... Apoi, incet, le-am explicat planul: Vom cobori, si vom lua contact cu taranii catunului sau satului.

Inainte de a intra in sat, am hotarit ca cinci camarazi, sub comanda lui Oprea sa stea ascunsi observand ce se intampla dupa intrarea noastra in prima casa . Dumnezeu a vrut sa intram (impreuna cu Gherase si Radu Ioan) in saracacioasa casa a unui vrednic maramuresean. Dupa ce i-am explicat cine suntem, dece am fost parasutati, si care era misiunea noastra, i-am cerut informatii asupra situatiei din sat. Taranul se uita cam curios la uniformele noastre de parasutisti nemti dar vazandu-ne fetele supte de foame si vinete de frig si istoveala ne-a poftit sa ne

asezam pe patul bucatariei, apoi, cu glas domol: "Noi stiam ca ati sosit. Un vecin din satul... ne-a spus ca au scris gazetele inca acum trei-patru zile..." Doua zile inainte de parasutare guvernul controlat de comunisti era informat de misiunea noastra!...

Nu-mi venea sa cred. Banuiam insa ca era vorba de alta echipa trimisa de Miscarea Legionara. Totusi ma intrebam cum ar fi putut Sima sa trimita doua echipe de legionari in nordul tarii, cand era nevoie de luptatori si in Muntenie, Moldova, Basarabia, O1tenia, banat si Transilvania... Am asociat acest lucru cu imposibilitatea lui Aurel Gherase de a se comunica cu Austria si n´am mai indraznit sa gandesc mai departe...

Un tanar voinic intra in casa. "E ful meu" imi explica taranul, apoi se indrepta spre tanar si-i explica cine eram. Acesta ne privi cu neincredere. La un moment dat mi se paru, chiar, ca in privire se strecurase o umbra de dispret. M´am indreptat spre tanar si i-am explicat ca legionarii doresc libertatea tarii si a romanilor si lupta pentru aceasta libertate. Nu a mai zis nimic. Taranul astepta parca ceva.

I-am explicat ca aveam nevoie de alimente si de haine. N´am indraznit sa adaug ca aveam nevoie si de arme si muntii ...Si bine am facut!

Taranul ne-a dat o adresa, adica ne-a indrumat, cum sa ajungem la un bogatas, care avea multe vite si porci...

Multumindu-i ne-am despartit. Totusi nu-mi venea sa cred de faptul ca taranul nu ne-a ofirit nici un pahar cu apa. In Bucovina, cand ploua iar noi (parintii cu fratii mei) ne aflam pe drum spre Stulpicani, si ne prindeau ploile cu piatra de obicei ne opream fata unei case gospodaresti si ne asezam in balconul casei, pana iesea stapanul sau sotia acestuia, cerandu-le permis sa asteptam pana dupa ce trecea potopul. Taranul sau sotia acestuia, accepta cu placere si ne aducea o cana cu apa si o farfurie cu dulceata (de obiceiu de cirese, sau capsune). Aceasta primire "omeneasca" n´am intalnit-nicaeri in alte tari pe cari le-am vizitat, fíe ca turist, fie ca profesor-conferentiar. La primiri si purtari ca aceasta se referea Capitanul pe Rarau sau la Carmen Sylva cand ne vorbea de pastrarea spiritului de OMENIE romaneasca ca un tezaur daruit de Cel de Sus neamului romanesc.

La intoareere 1-am insarcinat pe Oprea si pe Visoianu sa-l viziteze pe taranul "bogatas" al catunului, pentru cumpararea alimentelor. Avuram mai mult noroc. Sosira cu paini, branza, unt si carnat. Aflara ca satul se afla cam la vreo cinci kilometrii de catun, si ca exista un post de jandarmi, intarit cu soldati rusi... In timp ce mancam Visoianu ne povesti impresiile avute cu ocazia cumpararii alimentelor: "Nu ne-au primit bine. Daca n´am fi avut pustile

mitralierele cu noi, cred ca ne-ar fi refuzat, pur si simplu"... Oprea, fu de aceias parere: "Ne-au privit cu "ciuda" si "frica' in acelas timp. Sunt convins ca imediat. ce ne-am indepartat au comunicat postului de jandarmi si soldatilor sovietici ca "parasutistii asteptati" si anuntati prin radio si ziarele din Bucuresti au sosit in Maramures, si nu pe Giumalau, asa cum era firesc..."

Eram convins si eu ca nu aveam mult timp pentru a ne odihni.

Ne indreptaram spre varful muntelui de unde puteam controla situatia, in caz ca "bogatasul" ne-a denuntat, iar jandarmii si rusii ar decide sa ne urmareasca cu scopul de a ne face prizioneri sau a ne nimici.

5. "A' NCEPUT VIFORNÍTA CEA MARE...!"

5. "A' NCEPUT VIFORNITA CEA MARE...!"

Abia ajunsi pe varful muntelui ne´am "ospatat" si am facut planul de lupta. Eram sigur ca rusii cu jandarmeria noastra ne vor ataca. Asteptasera parasutarea noastra iar faptul ca luasem contact cu taranii era o dovada de hotarirea noastra de lupta. De pe varful muntelui (unde reusisem sa ne adapostim intr´o cocioaba subreda) aveam o viziune panoramica spre celelalte culmi si, in special, spre cararea care ducea la catun. Am hotarit ca doi camarazi (Macovei si Mircea) sa se ascunda in spatele unui tufis cam la doua sute de metrii de varful muntelui. In apropierea cocioabei erau niste brazi si tufaris unde s´au ascuns Oprea si Gherase. Toti camarazii aveau armele (pustile - mitraliere si revolverele). Ne lipseau mitralierele moderne pe care nemtii le "impachetara" impreuna cu munitiile, medicamentele, alimentele si hainele civile... si care cazura fara parasute! Ne lipseau...

Inainte de a -si lua fiecare locul de lupta, facui o mica sedinta cu juramantul, apelul mortilor, Cantecul Legiunii ("Sculati Romani la lupta bate ora!") si cateva minute de indrumare (in cazul mortii mele sefia luptei trebuia s´o ia Alexandru Sutea, dar pana la intalnirea cu acesta trebuia ascultat Oprea, care

avea mai mult experienta ca fost sergent in armata nationala. La sfarsitul sedintei strigai: "Drepti! Pentru onor inainte!" Camarazi, din acest moment echipa noastra, inainte de orice ciocnire cu dusmanul va avea ca indreptar urmatoarele ganduri a lui Mota:

"Totala aservire a interesului personal interesului colectiv, **hotarirea de a-ti da pieptul tau zdrobit pentru** a sluji la temelia biruintei pe care o visezi. numai din aceasta transfigurare sufleteasca poate tasni victoria ta student roman! Cand vei spune cumplitilor tai dusmani: **nu-mi pasa daca me veti zdrobi sau nu, un-mi pasa daca voi vedea sau nu ziua biruintei, dar sunt sigur ca JERTFA MEA VA ADUCE PRABUSIREA VOASTRA, SI CAND PORNESTI SI TE MENTII PANA LA CAPAT PE ACEASTA HOTARIRE SENINA, NU INCAPE NICI O INDOIALA CA PORTI IN TINE O FORTA PE CARE NICI O TEHNICA REPRESIVA un o poate birui. SPIRITUL DE JERTFA ESTE ESENTIALUL! Avem cu totii la dispozitie cea mai formidabila dinamita, cel mai iresistibil instrument de lupta, mai puternica decat tancurile si mitralierele: este PROPRIA NOASTRA GENUSA! Nici o**

putere din lume nu va putea evita prabusirea atunci cand se mentine pe cenusa unor luptatori viteji CAZUTI PENTRU DREPTATE SI DUMNEZEU""

Sedinta s´a incheiat cu cantecul: "Sa sune iarasi goarna! Steagul sa falfaie in vant,

"De-acum avem cu toti o viata noua
Spre biruinta acelas gand.
Pentr´un roman cazut, dusmanul
Sa sape sute de morminte.
Ostean al Romaniei mele,
Mergi inainte! Inainte!."

"Gand fulgera´n vazduh obuzul
Si las´o urma de lumina,
Sa sti ca-i mare neputinta
Acolo´n tabara straina.
Dar tu-acolo ai o tara,
Si leaganele tale sfinte,
Obuzul va cadea in urma
Iar tu vei merge inainte!."

In ultimul moment imi trasni prin cap ca soldatii rusi ar putea sa realizeze o manevra de invaluire, si sa ne atace si din spatele muntelui, asa ca Visoianu cu

Radu intrara in padureata din partea opusa catunului (de unde asteptam noi atacul).

Se intuneca de-abinelea. Fiecare isi pregati armele si munitia de rezerva. Eu ma plimbam intre cele trei posturi de lupta. Imi facea bine, deoarece, in treacat ma desmorteam. Le spuneam: "Vor veni sigur ca vor veni! Dar se vor apropia cu teama si cu grija de a nu-si risca viata. Au castigat razboiul si asteapta sa-si vada familiile, deci nu mai au chef de lupta!" Si intr´adevar, asa era. Aflasem, mai tarziu spusele unui ucrainian din NKDW, (multe luni dupa ciocnire) in cercul unor romani ucrainieni stabiliti in Campulung si Humor.

Tinta era insarcinat cu alimentarea de munitii a posturilor de lupta. In timp ce eu ma apropiam de un grup, Tinta trebuia sa faca acelas lucru cu grupul opus, pentru a cunoaste situatia permanent.

Cam pe la doua dimineata se auzi pusca mitraliera a grupului nostru din partea opusa satului. Radu si Visoianu asteptarâ "poterele" rosii pana cand se apropiara la vreo patruzeci de metrii si incepura sa traga. Auzira gemete, apoi dusmanii raspunsera cu "katiusele". Ma apropiai si incepui sa trag si eu in grupul dusman. Tinta se cobori sa sprijine echipa Macovei-Mircea (care astepta atacul dinspre catun.) Deodata simti o caldura la mana stanga. Un glonte imi atinse suprafata degetului gros, producandu-mi

o rana de-alungul degetului inspre incheitura si plesnindu-mi vana. Scoasei batista si legai rana cum putui. Din tufarisul apropiat cu catunul (destinat sa sprijineasca atacul mal masiv) se asuzi un strigat de durere. Tinta imi aduse veste: Oprea fusese ranit in osul soldului stang si sangera mult. Cred insa, ca dusmanul trebuie sa fi suferit pierderi serioase, deoarece se auzeau gemete si injuraturi rusesti. N´aveam timp sa legam ranile vrajmasului. Visoianu si Radu, in postul opus catunului reusira sa raneasca grav cel putin patru dusmani. Restul, doi sau trei se retrasera. "Prada noastra de razboiu: patru katiuse si gamelele (unele cu votka...).

Incepea sa se zareasca de ziuâ. Tacanitul mitralierelor, katiuselor, si a pustilor mitraliere a noastre se auzeau tot mai rar din partea catunului. Impreuna cu Visoianu si Radu ne apropiaram de catun si reusiram sa surprindem un grup destul de numeros de rusi (nu eram sigur ca era vorba numai de rusi, sau de jandarmii nostrii cari sprijineau dusmanii). Grija mea mare era rana lui Oprea. trebuia sa-l scoatem din postul de lupta si sa-l ajutam cumva bandajandu-l, sau ducandu-l la vreun medic. Din fericire jandarmii si rusii se retrasera spre catun. Lasasera trei cadavre cu respectivle katiuse si gamele. Unul din morti avea si un pachetel cu alcohol si bandaj, spre norocul nostru.

O dîra (suvita) de sange marca drumul in retragere a dusmanilor invinsi. Grija noastra cea mare era insa rana serioasa a lui Oprea.

Incepuse "vifornita cea mare!".

6. INTALNIREA CU ALEXANDRU SUTEA SI DOI CAMARAZI IN CASA BRIGADIERULUI SILVIC NICHIFOREL OREST, PE MUNTELE GIUMALAU.

6. INTALNIREA CU SUTEA SI DOI CAMARAZI IN CASA BRIGADIERULUI SILVIC NICHIFOREL OREST pe muntele GIUMALAU

Maica Domnului nostru Iisus Christos ne-a ajutat. Dupa marsurile prin zapada, paraie si culmi inzapezite, vanturi red si foame, ajunseram la casa Brigadierului silvic Nichiforel Orest. Un barbat de vreo 35-38 de ani, cu un mic defect la un picior, casatorit si cu o fetita de 2 ani, aflase de parasutarea noastra... din ziarele din Bucuresti[1]. Casa era incapatoare, cu trei dormitoare, bucatarie, si un subsol pentru alimente.

Aprovizionarea se facea cu o trasurica si un cal, care transporta odata la saptamana cele necesare pentru intretinerea familiei si a servitoarei.

Pentru intaia oara dupa zile intregi de somn, imbracati, am putut face baie si sa ne barbierim. Mancarea calda si friptura pregatita de sotia Brigadierului au insemnat o sarbatoare pentru bietele noastre stomahuri.

Convorbirile cu Alexandru Sutea si cei doi camarazi din garnizoana Iacobeni (sau Mestecanis,

1) Unul din ziare pusese un titlu pare cu stirea: "Din Germania soseste Ovidiu Gaina cu o echipa de parasutisti inarmati pana´n dinti, si vor cadea pe Giumalau in aceste zile!" Intelligence Service, NKDW sau CIA aflasera inainte ca noi sa fi fost parasutati!

nu-mi amintesc bine) au avut un caracter de surpriza si urgenta, in acelas timp. Surpriza, pentruca nu-si puteau inchipui ca niste aviatori experti ca nemtii sa ne fi aruncat pe muntele Magura in Maramures, inloc pe Giumalau... Urgenta, deoarece informatorii garnizoanei legionare din Iacobeni (unde traia Sutea) aflara ca in Campulung-Buc. aparu o noua companie de rusi, cu insigne de NKDW., deci erau pregatiti sa ne atace, sau sa se apere... Sutea ne manifesta ca prietenul Nichiforel Orest era convins ca in Wiener Neustadt, Korneuburg si Wiena rusii aveau informatori cari transmiteau toate miscarile grupelor legionare de guerrilla autoritatilor sovietice din Romania si Ministerului de Interne. Numai asa putura afla de parasutarea noastra... Unicul lucru pe care nu-l putura afla si transmite fu motivul pentru care pilotul avionului nostru nu ne arunca pe Giumalau, ci in muntii Maramuresului...

La cateva sute de metrii numai de casa lui Nichiforel, era o lunca unde se intalneau, in mod poetic si prietenos, serpuitul a patru paraie limpezi, formând un pârâu mai maricel, de o trasnparenta si frumusete nemai intalnita[2]. Acolo ne aplecam pe branci si ne "adapam" setea ca vacile si caii... Numai

2) Autorul acestor amintiri a calatorit prin America de sud, Mexic, SUA, Canada, Japonia, China, India, Tahilandia, Africa de Nord si de sud, Sueda, Danemarca, Alppi bavarezi, Italia, Spania, Portugalia, Anglia, etc., insa colt frumos si poetic ca "Patru Paraie" n´a intalnit!

din dorinta de a simti limpezimea si raceala apei, odata cu muzicalul clipocit si melodioasele soptiri, amestecate cu cantul paserilor.

Alexandru Sutea, vazandu-ne atat de entuziasmati cu "Patru Paraie" si cu prietenoasa primire a lui Nichiforel Orest, ne-a propus sa ne construiasca cabana pentru dormit si sedinte, cam la doi kilometrii departare pe o colina impadurita, de unde se putea domina o buna parte din munte.

Asa se ajunse la hotarirea de cladire a cabanei, care ne adaposti si ne ajuta sa ne organizam cuiburile si garnizoanele din judetul Campulung-Buc. si sa organizam apararea, cand armata sovietica voi sa ne distruga cu motivul expeditiei organizate in Capul Satului si cu ocazia careia cazu primul nostru camarad, Radu Ioan, ei, insa pierdura cinci soldati si cativa raniti.

7. O FIGURA DE HAIDUC LEGIONAR: ALEXANDRU SUTEA

7. O FIGURA DE HAIDUC LEGIONAR: ALEXANDRU SUTEA

Pana acum trei patru ani ne scriam inca. Ultima dovada de credinta legionara si crestineasca pe care a dat-o a fost acum vreo cativa ani, cand a dinamizat pe toti camarazii si prietenii pentru a strange fondurile necesare in vederea reedificarii schitului Mestecanis.

Nascut intre muntii Iacobenilor si Mestecanisului cand ne-am intalnit aproape de "Patru Paraje", in casa Brigadierului Silvic Nichiforel Orest, avea aproximativ 38-40 de ani. Inalt (intre 1,80 si 1,83) voinic cu par castaniu inchis, ochii negrii vioi. Avea o voce placuta de bariton si canta doine campulungene si moldovene. Avea insa si talent pentru a improviza poezii, carora le adauga cate o doina din fluer[1].

Desi avea foarte putine studii secundare, cetea mereu (nu numai literatura legionara si religioasa ci chiar operele lui Creanga, Odobescu si Eminescu)

Dumnezeu ii daruise insa, si alte calitati: tragea la tinta cu mare precizie, nu numai cu arma, ci si cu mitraliera si revolverul. Stia sa prepare o caprioara sau un miel la gratar, sau sa-i "afume" dupa cel mai

1) Doina din fluer pe care o canta apoi - daca bine- mi amintesc: "E o doina de la munte, doina unui dor pribeag..."

autentic stil "vanatoresc". Cunostea toate potecile si izvoarele. Il insotise si pe Capitan si pe Mota - in vizita- uneori impreuna cu D1. Vasile Iasinschi, Radu Mironovici si Ilie Garneata, sau Corneliu Georgescu) in cele mai frumoase si mai pitoresti poeni cu izvoare reci, si unde se retragea Capitanul ca sa se roage si unde numai cerbii se adapau. Fusese unul din cei mai vechi sefi de cuib din regiunea Iacobeni[2], si se reliefa ca cel mai activ din judet. Capitanul il ridica la gradul de Instructor Legionar. Cand Capitanul ordona ridicarea si construirea cabanei Legionarilor Raniti" pe Rarau (1934-1937), Sutea, alaturi de fratii Erhan din Capul Satului fu unul din cei mai activi "cioplitori de barne". Si la ridicarea casei unui legionar sarac cu sase copii, la marginea orasului Campulung-Buc., Sutea s´a evidentiat prin repeziciunea cu care cioplea barnele pentru a le aranja, apoi, una peste alta. Toti il admiram si-l iubeam.

2) In timp ce eram Seful Fratiilor de Cruce din jud. Campulung-Buc., Capitanul schimba in fiecare an sefia judetelor, iar in Campulung D-l av. V. Saghin (care-l inlocuia pe fostur sef de Judet, Const. Ursescu ma numi Secretarul Miscarii pe tot judetul. In aceasta calitate vizitam fiecare plasa si garnizoana, pentru a strange raporturile lunare si a le trimite la Centru, in Bucuresti. Seful Plasei Iacobeni, Al. Sutea era cel mai corect si mai activ deoarece in timpul cuprins intre finea lui 1936 si inceputul 1938, infiintase inca noua cuiburi!

8. ORGANIZAREA PENTRU VIITOARELE ACTIUNI DE GUERRILLA

8. ORGANIZAREA PENTRU VIITOARELE ACTIUNI DE GUERRILLA

Dintru inceput activitatea noastra, dupa toata odiseia, avu un carácter de reorganizare a legionarilor in vederea luptei de guerrilla. Sutea lua contact cu cele mai importante garnizoane din judetul Campulung care facusera parte din plasa pe care o organizase inainte. Apoi am trimis curieri in Vatra Dornei, Vama, Vatra Moldovitei, Gura Humorului, Sahla, Capul Satului, Manastirea Humorului, Vai Centrul orasului Campulung (unde ne-a fost de mare ajutor Petrache Corduneanu cu rudele). Din fiecare garnizoana am reusit sa numim un curier fix si un sef de aprovizionare cu alimente, arme si muntii. Lumea dela sate avea incredere in legionari si-i considera ca salvatori impotriva sovietelor si a comunistilor de origini dubioase pe care armata sovietica si proaspetii sefi de politie si comisari comunisti ii inscaunara in posturi de comanda in locul fostilor sefi de politie si de jandarmerie.

Cu ajutorul nepretuit a lui Sutea si a sefilor de cuiburi pe care ii convocase, grupul Legionar de guerrilla putu avea o cabana propie in mijlocul unei paduri dese, cam la vreo o mie cinci sute de metrii departare de "Patru Paraie" si la cateva sute de metrii mai departe de casa prietenului nostru

Brigadierul Silvic Nichiforel Orest.

Grupul nostru parasutat a ramas uimit de viteza cu care Sutea si cei cinci sefi de garnizoane din munti, reusira sa ridice cabana: trei zile! era cam doisprezece metrii de lunga, pe opt metrii de larga, si avea si o camera la primul etaj unde tineam munitiile si grenadele.

Dupa toate surprizele dureroase petrecute in Maramures, cu lipsurile de imbracaminte, alimente si odihna, cabana ni se parea un adevarat palat. Puteam dormi fiecare in patul lui, aveam cuverturi cu care ne acopeream, si ne putem schimba rufele... Atatea frumoase comoditati si placute surprize ne asteptau odata cu inauguarea cabanei! Puteam manca ciorba si carne fripta de caprioara, si fructe! Iar dimineata puteam bea lapte fiert si paine cu unt![3].

Am reinnoit obiceiul sedintelor, incorporand pe curieri si sefii de garnizoane la sedintele noastre, care aveau loc zilnic, si la care participau chiar si nouii membrii reclutati de sefii de garnizoane. Acest lucru nu insemna insa, ca piendeam din vedere masurile de vigilanta si permanentele stiri si informatii sosite, fie din Campulung, Gura Humorului, Vama, Vatra Moldovitei sau Manastirea Humoraului, sau Suceava si Bucuresti.

Faptul ca prin lecturi si comentarii nouii membrii

3) Ultima oara fusese cateva ore inainte de parasutare!

se simteau tot mai identificati cu lupta legionara, ne permiteau sa extindem tot mai mult nevoia unei lupte de durata contra ocupatiei bolsevice. Am observat - impreuna cu cei sapte camarazi [4] si Alexandru Sutea cat de mult ii impresionau cantecele legionane, si interesul si bunavointa aratata de nouii membrii pentru a invata "Sculati Romani la lupta...", "Stefan Voda al Moldovei", "Sa sune iaras goarna!", sau "Sunt ruguri si flacari...!"

Grija noastra mare, insa, constituia faptul putinatatii munitiilor. Armele aduse erau in parte rusesti si ne lipseau munitiile. Curierii si informatorii nostrii[5] ne tineau la curent si cu stirile captate de posturile de radio (aparatul nostru 1-am "pensionat" din cauza numeroaselor caderi inzapada si in paraie, in timpul grelelor zile petrecute in Maramures).

Aprovizionarea cu alimente ne-a fost asigurata in parte prin cumpararea de vite, pe care le-am dat la

5) Incet, reusisem sa luam contact si cu fostii "Sumanele negre", care se oferisera sa colaboreze in acest senz. Afara de asta, cativa dintre nouii functionari numiti de catre autoritatile comuniste ne tineau la curent cu miscarile de trupe sovietice si de informatiile pe care acestea le aveau despre noi (pe care noi, intentionat le serviram pentru derutare). Ne sosira primele stiri de intentiile lui Macoveiciuc de a ne cere sa-l incorporam luptei de guerrila.

4) Oprea se recuperase in parte. Se misca cu bastonul. Prin bunavointa si dragostea familiei brigadierului silvic Nichiforel Orest si a curierilor comandati de Sutea, obtinusem medicamente si atentie medica in casa unui medic simpatizant al Miscarii.

pasunat nepretui-lui - nostro amic Nichiforel Orest (Brigadierul silvic) si, in parte, prin aprovizionarea regulata cu fructe cu ajutorul curierilor sefilor de garnizoane.

9. ARMATA SOVIETICA HOTARITA SA DISTRUGA GUERRILLA LEGIONARA

9. ARMATA SOVIETICA HOTARITA SA DISTRUGA GUERRILLA LEGIONARA

Unul din camarazii din Capul Satului afla printr´un ucrainian care interlegea limba rusa, ca unitatea sovietica ceru informatii de la politia comunista despre Brigadierul Silvic Nichiforel Orest, cerand, in acelas timp contractarea urmi tarancunoscator a muntilor Giumalau si Rarau.

Abia sesizati i-am comunicat lui Nichiforel stirea, rugandu-l sa ascunda tot ce avea compromitator, si intrebandu-l de gradul de incredere pe care il avea in servitoare. Cred ca nu trecura mai mult de doua sau trei zile cand, intr´o dimineata la sase, camaradul care facea garda la cabana, ma trezi, comunicandu-mi ca servitoarea voia sa-mi vorbeasca. Foarte agitata si speriata imi povesti pe scurt ca putin inainte sosi un camión rus, care-l aresta pe Nichiforel si pe sotie, ducandu-i la Campulung sau altundeva.

Am ajuns la concluzia ca ciocnirea era inevitabila. Poate ca, presionat, Nichiforel, sa fi marturisit locul cabanei noastre, iar acestia sa ne atace noaptea, sau prin surprindere, in orice moment. Sutea pleca imediat la Iacobeni pentru a aduce ajutoare, si trimise un camarad care venise din Vama (sau Vatra Moldovitei, nu-mi amintesc bine) pentru a moviliza doua sau trei cuiburi cu arme, sau cel putin cu revolvere.

Suspectam ca NKWD-ul voia sa ne surprinda. Am impartit camarazii in doua grupuri: unul sub comanda lui Sutea, compus din zece camarazi, al doile sub comanda mea, tot cu zece luptatori. La acestia ma gandeam sa mai adaugam pe aceia ce ii asteptam din celelalte localitati. Imediat ce se intoarse Sutea, ii explicai planul. Aveam harta militara a regiunii si ne indreptaram imediat inspre drumul care duce dela casa lui Nichiforel pana la primul sat (unde banuiam ca se oprisera dusmanii pentru a ne surprinde).

Am avut norocul sa ne soseasca inca cinci camarazi din cuiburile garnizoanei Vatra Dornei si Neagra Sarului. Aveau revolvere, iar noi le dadusem si trei grenade. Reprezentau rezerva noastra, in caz ca nu reuseam sa facem fata dusmanilor.

Incepui sa desemnez pe hartie locurile noastre de panda si rezistenta, sau atac. Ma gandeam ca daca Nichiforel, presionat, le spune ca in cabana sunt numai douazeci de legionari, ne face un serviciu. Daca insa exagereaza numarul, rusii vor trimite un batalion intreg... Trebuia deci sa planuim o rezistenta care sa-i deruteze si sa renunte la urmarirea noastra, iar intre timp, puteam sa movilizam toate garnizoanele legionare din judetul Campulung si poate chiar din Suceava si Radauti.

Camaradul nostru trimis intre sat si casa lui Nichiforel pentru a ne instiinta de miscarile rusesti,

avea, la vreo 400 de metrii posibilitatea sa instiinteze alt camarad care urcat intr´un brad ne putea face semn cu o panza alba daca se apropiau camioanele cu rusi.

Spre seara, sosi o surpriza: Nichiforel si sotia venira intr´o caruta a unui taran prieten al familiei. Erau teferi. Doamna parea ceva mai palida si suferinda. Nichiforel, surizand isi târî piciorul ceva mai incet decat obisnuia. Ne povesti ca-l interogara despre "fortele antipopulare si fasciste" stabilite apropae de "Patru Paraie" deci in jurisdictia silvica de competinta lui. El le vorbi pe sleau si le povesti ca nu dormeam in casa lui, ci in padure si ca ne alimentam cu vanatul...

Nichiforel avea insa siguranta ca aveau de gand sa ne atace foarte curand. Coincideam perfect.

Am tinut o consfatuire cu toti camarazii si ajunseram la concluzia ca armata sovietica trebuia sa soseasca chiar in dimineata care urma.

Nu má inselasem.

10. "PENTR'UN ROMAN CAZUT, DUSMANUL SA SAPE SUTE DE MORMINTE, "OSTEAN AL ROMANIEI MELE, MERGI INAINTE! INAINTE!"

10. "PEPTRU UN ROMAN CAZUT, DUSMANUL SA SAPE SUTE DE MORMINTE, OSTEAN AL ROMANIEI MELE, MERGI INAINTE!"

Ne-am impartit in doua grupe. Sutea cu zece camarazi (intre care erau Ilie Tinta, Oprea, Gherase, si sapte camarazi din garnizoanele Iacobeni, Manastirea Humorului si Sahla), iar eu cu alti zece (eu Radu Ioan, Mircea Alexandru, Visoianu si Macovei, impreuna cu sase camarazi din garnizoanele Capul Satului, Neagra Sarului si Vatra Dornei) Sutea cu camarazii care-l insoteau lua pozitie pe dealul care dadea la rasarit, eu luai pozitie pe dealul opus, in mijloc serpuia drumul de munte, ingust, pe care trebuia sa vina jandarmii, armata si NKWD-ul (de care eram informat ca sosise imbracati de civil). Cam la vreo 400 de metrii, inspre Campulung, era o cotitura si de acolo un camarad trebuia sa ne dea semnal cu un stergar alb, cand asculta zgomotul camioanelor, sau apropierea trupei rusesti si a jandarmilor.

Ma uitai la ceas. Erau orele cinci si ceva dimineata. Se zarea de ziua. Eram convins ca vor sosi. Informatorul nostru (prieten cu Petrache) fiind pensionar din jandarmrie avea contacte cu seful Jandarmeriei din oras si ne comunica ca veneau doua camioane cu jandarmi romani si "civili" rusi, inarmati "pana´n dinti..."

Echipa lui Sutea statea ascunsa intre copaci ceva mai aproape de cotitura drumului (inspre oras), grupul meu, asezat intre brazi, ceva mai aproape de drum, dar mai indepartati de oras. La aparitia camioanelor, Sutea trebuia sa astepte ca acestea sa treaca si sa se apropie de noi. Abia cand erau in dreptul nostru trebuia sa dau ordin de atac. Ici, colo, ma sculam si vizitam pozitia fiecaruia din grupul meu. Fiecare statea aciuat in spatele unui arbor cu pusca mitraliera preparata. Cred ca numai Visoianu si Macovei aveau fiecare cate o grenada, dar le puteau arunca numai la ordinul meu, cand ne apropiam de camioane, in cazul in care terminam munitiile.

Daca erau multi si aveau mitraliere grele cu ei, atunci Sutea trebuia sa se apropie si sa-i luam intre doua focuri. Daca nu se predau, trebuiau nimiciti fara mila.

Acesta era planul nostru. Dormisem numai cinci ore. Inainte de a lua pozitie pe dealuri bausem ceai. Ne era foame, dar nu avusesem timp de a ne alimenta. Emotia si infrigurarea erau prea mari. Inainte de a porni spre pozitiile noastre, in "baraca" noastra am ingenunchiar si Ilie Tinta, citi cu voce tare "Doamne si Stapanual vietii mele" (de Sf. Efrem Sirul), apoi Psalmul 50 si 120. Am incheiat cu "Stapana mea Prea Binecuvantata, folositoarea neamului omenesc"

si "Sfanta Tinerete Legionara". In atitudinea si ochii fiecaruia vedeam credinta si hotarirea. Celor cinci camarazi, destinati sa ne ingroape daca cadeam, si sa lege ranile celor raniti îi rugasem sa se retraga imediati la garnizoanele lor (adica in localitatile de unde proveneau) si sa se pregateasca pentru continuarea luptei armate ocupand jandarmeriile si confiscand armele, cu scopul de a se retrage in munti.

Erau emotionati. Mi-amintesc, in special, de ochii nepotului lui badea Jucan, un tanar de 17 ani din Manastirea Humorului si de fratele mai mic a lui Cozan, care nu implinise inca 15 ani, dar se alipise grupului nostru cu entuziasmul Fratelui de Cruce.

Timid, aparu soarele. Asteptam cu infrigurare ciocnirea cu dusmanii neamului nostru. Facui o mica inspectie, trecand ingustul drum si urcand dealul unde statea Sutea cu ceilalti camarazi. Pe fata lor citiam aceias incordare si hotaríre nezdruncinata. Ia sopti ureche lui Sutea "Dupa aceasta batalie, cele ce urmeaza vor fi mai usoare!... "Glumet, cum era, imi raspunse: "Credeti ca dupa lectia pe care le vom da acuma se vor incumeta sa mai intre in munti?"

Abia intors la postul meu, se auzi zgomotul motoarelor. Camaradul trimis sa ne dea semnalul, ridica stergarul alb si-l agita. Dadui ordinul sa se camufleze cat mai bine.

Erau doua camioane militare cu soldati (sau

jandarmi) inarmati. Pastrau o distanta de vreo 50 de metrii unul de altul. Fiecare avea instalata o mitraliera grea pe acoperisul soferului. Cativa aveau lunete (ocheane) si scrutau padurile unde stateam noi, toti aveau "katiuse" sau arme automate. Cand se apropie primul camion putui distinge ca mai era o mitraliera grea, instalata in spatele camionului.

Nu avui timp de comparatie. Dadui ordin: "foc"! Am tintit pe acela care trebui sa manuiasca mitraliera depe acoperisul camionului din fata. Nimeri bine. Glontele meu il facu sa cada pe o parte. In fierbinteala luptei si tacanitul mitralierii din camionul care urma, nu-mi dadui seama ca unii dintre soldati sarira din camion si incercara sa se apropie de noi in timp ce altii se ascunsera sub camion pentru a se proteja si a putea sa raspunda cu katiusele lor.

Cred ca intrasera putin in panica, mai ales dupa ce Sutea dadu ordin sa-i loveasca din spate. Cativa soldati voind sa se apropie de noi, urcand dealul, cazura morti sau raniti. Numarai cinci. Deodata insa, Visoianu sau Mircea tipara alarmati: "A cazut Radu!". Imi parasi postul de lupta si din cateva salturi ajunsei la Radu. Cazuse insangerat. Din partea dreapta a pieptului tisnea sangele. Nu murise. "Nu-i important, sopti Radu, continuati!" Nu aveam bandaje. Mi-am indreptat arma spre camioane si 1-am rugat pe Mircea sa-l ingrijeasca cum putea pe Radu.

Soldatii cari voiau sa se ascunda sub camioane sau sa se apropie de noi erau tot mai putini. Majoritatea cazusera morti sau raniti. Nu stiu daca trecura cinci sau zece minute dela strigatul disperat a lui Visoianu, cand se auzi o explozie de mina.

Intreaga padure se cutremura. Eram convins ca rusii adusesera cu dansii mine portatile pe care le aruncase spre noi. Ma gandeam ca s´ar fi putut sa nu fi fost mina, ci un tun portatil.

N´am avut insa timp sa ma gandesc prea mult. Trageam cu arma in camioane, cand se apropie pe la spate Visoianu si-mi striga: "A murit Radu! a vrut sa se indeparteze de noi ca sa nu ne impiedice cu prezenta lui si a calcat pe o mina!"

Ma apropiai de locul unde muri Radu. Era in spatele copacilor unde eram noi adapostiti si de unde trageam in dusmani Radu se tirise singur inspre varful colinei, pentru a iesi din raza focului. Dadu peste o mina si muri: un brat si un picior statea la vreo 70-80 de centimetrii de trupul insangerat.

Scena ma orbise de durere. Nu stiam ce sa fac: sa-i adun mana si piciorul pentru a-i complecta trupul, sa continu cu plansul in hohote, sa dau semnalul retragerii, sa strig din toate puterile: "la atac! Sa-i ucidem pana la ultimul rus!". Visoianu aduna piciorul si mana spre trupul primului nostru erou. Ma privi, cu fata inundata de lacrami. Ii facui

semn sa ne intoarcem la postul de lupta. Jos, rusii isi ridicau doi raniti si-i transportara in camionul din spate. Intre timp ceilalti trageau inspre noi si inspre camarazii condusi de Sutea, pe colina din fata. Am intetit lupta cu pustile mitraliere. Unul din noi arunca o grenada, care explota in camionul parasit de comunisti. Parasind vreo cinci cadavre, dusmanii se retrasera in camionul care porni inspre sat en toata viteza.

Moartea lui Radu a fost unicul lucru care ne-a acopoerit de durere si tristete. Nu ne interesa infrangerea dusmanului in acele momente. Nu puteam sa simtim nici cea mai neinsemnata satisfactie pentru infrangerea dusmanilor.

Inmormantarea s´a facut aproape de colina unde muri Radu, langâ mica poiana cu flori de munte. Ilie Tinta, studentul in teologia, a rostit rugaciunile, iar noi am cantat: "Sunt ruguri si flacari, e Spania´n scrum...", apoi "Jertfa ati cazut, idealului sfant, in lupta contra aceluias dusman...", iar la sfarsit am intonat imnul pe care nu dorisem nicicand sa-l intonam: "Plange printre ramuni luna... Noptile´s pustii..."

11. "WER REITET SO SPÄT DURCH NACHT UND WIND? ES IST DER VATER MIT SEINEN KIND... INCORPORAREA LUI VLADIMIR MACOVEICIUC SI A FIULUI ACESTUIA LA LUPTA DE GUERRILLA LEGIONARA.

11. "WER REITET SO SPAT DURCH NACHT UND WIND? ES IST DER VATER MIT SEINEN KIND..

"Incorporarea lui Macoveiciuc si a fiului acestuia la lupta de "guerrilla legionara"

Aflasem de ispravile si actele de vitejie a lui Macoveiciuc. Dupa intrarerea trupelor sovietice in orasul Campulung (12 septembrie 1944) si semnarea armistitiului la Moscova intre Romania si Uniunea Sovietica, incepura si unele reactiuni de partizani. Macoveiciuc incepuse lupta de partizani în jud Radauti in luna Mai, 1944. Iar in luna Iunie reuseste sa lichideze un grup de ofiteri de stat major si doua plutoane sovietice de escorta. In luna Iulie a anului 1945 Macoveiciuc este tradat de unu1 din partizani de sub comanda lui (Tudosi Simion), iar NKWD-ul ataca casa unde se afla Macoveiciuc (in Campulung Bucovina), insa acesta scapa si-mi cere prin curierii nostrii sa-l primesc sa faca parte din 1upta legionara de guerrilla.

Intr´o seara , in luna Iulie, 1945 in timp ce ploua, Alenxandru Sutea il intalneste pe Macoveiciuc si pe fíul acestiia, si-i aduce la cabana de la "Patru Paraie". Amandoi imi facura o buna impresie.

Wladimir Macoveiciuc era inalt, cam tot atat de inalt ca Sutea, de vreo 40 de ani, o fata uscata, taiata in piatra, par des pe spate de culoare castaniu inchis, privire energica, patrunzatoare. Mi-a facut o buna impresie si faptul ca dintru inceput a recunoscut ca nu fusese 1egionar, ci numai simpatizant. O buna impresie mi-a facut si fiul, Silvestru Macoveiciuc, un tanat cam de vreo 19-20 de ani, cu o fata si mai apriga si energica ca a lui Wladimir.

Inainte de cina, in timpuli rugaciunii, amandoi s´au inchinat cu evlavie, iar dupa ce-am mancat, la lectura unui Capitol din cartea Capitanului, amandoi au ascultat cu interes; la fel cand am cantat "Sfanta Tinerete Legioara", mi s´a parut ca Silvestru misca buzele incercand sa cante.

Macoveiciuc avusese ceva legaturi cu Filon Laurec, unul din cei mai cunoscuti legionari din Cernauti, care se afla pe atuncia in Bucuresti. Dar Laurec un ajunsese sa-l integreze in Legiune. In timpul saptamanilor petrecute impreuna (cred ca n´au fost mai mult de trei), disparea cu fiul, si uneori, prin curierul nostru, lua contact cu informatorii care îi comunicau de miscarile poterelor de comunisti. Incepu sa se integreze tot mai mult in grup. Citea Carticica Sefului de Cuib si Cartea Capitanului si ingana marsurile legionare.

Intre timp, insa, un curier din Bucuresti sosi cu

informatia ca Petrascu intra in contact cu agentii guvernului. Stirea ne-a zguduit, mai ales ca venea confitmata si de un camarad pe care il cunoscusem la Rostock si Buchenwald (Calin) si in care aveam mare incredere. Acesta imprastie zvonul ca "totul era pentru binele legionarilor", si ca acesta "totul" se referea la o "intelegere" cu "autoritatile" care functionau sub obladuirea si "inteleapta" si "Patriotica" sefie a Anei Pauker...

Oricum, in Campulung si Radauti informatorii si curierii nostrii ne transmisera stirea ca NKWD-u1, alarmat de intarirea guerrillei legionare, se pregatea de o ofensiva in stil mare, cu o ampla invaluire a muntilor Giumalau si Rarau, pentru a ne zdrobi. Acest lucru ma convinse de nevoia unei mariri a nûmarului de luptatori permanenti in cabana "Patru Paraie" si in micile garnizoane din satele mai izolate in creerul muntilor, unde NKDW-ul nu se incumeta sa se apropie fara sa riste mari pierderi.

12. PACTUL INTRE PETRASCU SI ANA PAUKER.

12. PACTUL INTRE PETRASCU SI ANA PAUKER

"Atunci a raspuns Pavel: "Ce faceti de plangeti si-mi sfasiati inima! Caci eu sunt gata nu numai sa fiu legat, ci sa si mor in Ierusalim, pentru Numele Domnului Iisus!

FAPTE, 21, 12-13

"Adhuc sub judice lis est"
(Horatius)

Vica Negulescu m´a insotit pana in apropierea casei unde locuia Petrascu, iar Ghioreanu m´a luat in primire. Fara multe formalitatii Petrascu a intrat in miezui chestiunii. I-am raspuns ca nu sunt de acord cu pactul facut, deoarece socoteam ca nu era un pact, ci un "ultimat" dat de Ana Pauker, pe care Petrascu l-a acceptat. Mi-a replicat ca era un "pact de onoare". Am suras. I-am raspuns ca, in tot cazul "intelegerea" cu sefa partidului comunist si guvernul comunist putea avea caracterul unei "intelegeri" in care dansul, Petrascu, se compromitea cu Chioreanu (odata prinsi si incoltiti) ca sa nu mai realizeze nici o activitate de "reorganizare" a Miscarii (asa cum il insarcinase

Comandantul Sima), in schimbul libertatii si, in schimbul incercarii de a "convinge" pe "uniidintre sefii guerrillei legionare", de a depune armele. - "Sigur, adaugai eu, obtinerea libertatii Dv. si a lui Chioreanu este importanta, dar importanta e nula de vreme ce v´ati cornpromis sa nu realizati nici un fel de activitate legíonara"...

La gesturile de incruntare si miscare nervoase a mainilor lui Chioreanu, Petrascu imi striga: "Ce vrei sa-mi insinuezi? Ca ma fac comunist?"

-Nicidecum. Departe de mine aceste ganduri. Voiam numai sa va spun, ca aveti tot dreptul "sa luptati pentru obtinerea libertatii - odata arestati -, dar nu cred ca aveati dreptul de a va compromite ca sa va obligati s´o faceti si in numele nostru, a legionarilor luptatori in munti...!" Ar fi trebuit sa ne consultati, sa ne intrebati si pe noi, daca eram sau nu de acord..." Daca, dupa lupta, reusesc sa plec in Occident, vol fi obligat sa-i raportez Comandantului Sima de cele intamplate"... adaugai eu.

Petrascu nu-si putu stapani supararea, iar Chioreanu parea gata sa expoloteze. Dupa ce-i facu semn acestuia sa se linisteasca, striga: "Daca pleci iti dau adresa lui Puiu Traian din Viena, si daca il vezi pe Comandant si-mi reproseaza pactul, spune-i din partea mea ca as fi fost curios sa vad ce ar fi tacut el in locul meu! Si intreaba-t din partea mea:

"Dece n´ati venit Dv. sa reorganizati Miscarea in Romania?"

"Sa vezi, ce-ti va raspunde, as fí foarte curios sa stiu ce ti-ar putea raspunde!" repeta Petrascu privindu-ma drept in ochi.

Chioreanu se scula depe scaun nervos, parca ar fi vrut sa intervina. Petrascu i-a facut un semn de linistire. Chioreanu l-a ascultat ca un elev ascultator.

"Dar daca va desautorizeaza, si declara oficial ca nu sunteti seful Miscarii Legionare din tara. Si ca nu aveti dreptul sa faceti pacte cu Ana Pauker?" il intrebai eu.

Petrascu statu pe ganduri cateva secunde. Apoi, mai calm, ca si cand ar fi dorit sa subliinieze fiecare cuvant imi spuse: "In cazul acesta sa numeasca pe altul in locul meu, dar daca nu gaseste pe nimeni, iti repet: invita-l din partea mea sa vina el aici! Sa vina si sa reorganizeze Miscarea Legionara din tara! Dar nu uita sa-i descrii actuala situatie! Nu uita sa-i spui ca nu suntem urmariti de Siguranta si de Jandarmii lui Carol, ci de Serviciul de spionaj al Uniurni Sovietice, NKDW-ul, plus vechiul aparat de siguranta carlist si serviciile de inteligenta a puterilor occidentale. Spúne-i ca Ana Pauker nu e Lupeasca, Stalin nu-i Carol, NKWD-ul nu-i Moruzof! Actuala armata romana este supusa Rusiei Sovietice, care ne-a inundat pamantul cu tancurile si regimentele

blindate...! Spune-i, indeamna-l din partea mea: sa vina el si sa faca alt fel de pact! Ce astepta Sima? Ca eu sa vin, sa-i reorganizez Miscarea iar el sa ia guvernul ca in 1940!?"

Ultimele cuvinte fura pronuntate cu manie si revolta. M´am simtit incomod. Nu stiam cum sa repar cruzimea observatiilor mele, bazate in ipoteticele reactiuni a Comandantului Sima...

Mi-am zis: evident sunt vinovat, n´ar fi trebuit sa-i amintesc de eventualele si ipoteticele observatii a lui Sima. Nici nu trebuiam sa-i reprosez ca facu un pact cu dusmanul de moarte al Neamului si a Miscarii numai pentru a-si salva libertatea lui si a lui Chioreanu! Circumstantele cu totul speciale il obligara sa semneze...

M´am ridicat de pe scaun. Mi-a adus adresa lui Puiu Traian si mi-a dorit succes la drum. Cand ajunsei la usa, ma intreba: "Pleci inta la munte?"

-"Evident!" i-am raspuns.

13. "I WANDERED LONELY, AS A CLOUD..."

13. "I WANDERED LONELY AS AS CLOUD..."

Foarte curios, Vica me descusu cu tactul cunoscut. Vazandu-ma abatut si amarat, adauga: "Ce sa-i faci, Ovidiule? Asta este realitate! Nimic nu mai putem schimba!" Si continua sa-mi vorbeasca, amintindu-mi de alte situatii, de Berckenbrück, Berlin, Fichtenhain, etc. Sau de celelate echipe din munti si de "datoria noastra" de a cruta cat mai multe vieti omenesti...

Nu-l mai puteam asculta. Eram revoltat si intristat, in acelas timp. Aveam o intalnire cu Aurel Gherase la opt seara. Daca unul din noi nu putea sosi la timp, urma sa ne vedem a doua zi la opt dimineata in acelas loc. Facui tot posibilul pentru a intarzia. Nu mai aveam nici rabdarea, nici pacea sufleteasca pentru a justifica hotarirea lui Petrascu de a face pactul cu Ana Parker si a ne face de ras...

Eram flamand, intrai intr´on restaurant saracacios. In timp ce asteptam chelnerul, mi-am dat seama ca nu-mi era foame. Nu mai eram flamand, ci voiam sa cutreer strazile. Ma ridicai, inainte ca sa mai dau ochii cu chelnerul.

Era seara, cam pe la opt. Ma gandeam cum sa ajung a doua zi la intalnirea cu Gherase. Formulam ideile mai potrivite pentnu ca el sa le transmita imediat lui Sutea, si celorlalti camarazi din munti.

Dupa un timp, obosit, ma gandi sa ma asez pe o banca undeva. In fata mea erau portile unui cimitir. Ma gaseam intr´un cartier indepartat de centrul Bucurestiului. Incercai sa deschid poarta. Nu era inchisa cu cheie. Intrai patrunsei in mijlocul cimitirului. Ma asezai pe o lespede de mormant. Luna imi lumina o enorma cruce de marmora. Acolo zacea cineva cu un nume si pronume. Pe mormantul lui Radu Ioan putusem face o cruce de lemn, modesta, intre brazi... Nu cunosteam pe nimeri din familia lui. Nu stiam adresa rudelor. Unica familie care-l plangea eram noi...

Radu Ioan odihnea singur, intre brazi. Murise cu arma in mana si fata la dusman!

D-l Comandant Petrascu si Chioreanu, traiau. Daca ar fi luptat ar fi murit, poate, sau poate ar fi trait. Au vrut insa sa traiasca. Si traesc. Si Radu Ioan a vrut sa traiasca. Dar nu oricum: si a murit tacut si viteaz. Asa "cu arma in mana, si fata la dusman"... "Legionares sua fata habent".

Ma gandeam ca ar fi mai bine sa ma intorc la "Patru Paraie", la cabana si sa le comunic ca pactul Petrascu-Ana Pauker avea valoare numai pentru grupul din Bucuresti si Brasov, deci pentru un sector al Miscarii Legionare si ca noi, apartineam Miscarii Legionare comandata de Sima deoarece el in numele Capitanului si a lui Mota ne insarcinase sa luptam in

muntil Bucovinei impotriva comunismului, si nu Petrascu!...

Luna disparu in spatele unor nori intunecati. Crucile care ma inconjurau abia le puteam distinge. Imi aminti de jertfa lui Mota... Traia bine in tara. Avea mult succes ca avocat! Avea o sotie credincioasa si nobila. Avea doi copilasi ca doi ingerasi... Si era tanar. Tanar, si stralucit ca inteligenta si creativitate.

A renuntat la familie. La dragostea sotiei si a copiilor! La admiratia si stransa prietenie cu camarazii si Capitan!

Mota a facut un pact de sacrifiu! A renuntat la viata pamanteasca in apararea credintei crestinesti si a dragostei pentru tara, Legiune si Cristos.

Noi trebuia sa ascultam de "vocea" sefilor si sa subscriem un pact de supunere fata de vrajmasii de moarte a Neamului si a lui Cristos!

Ma intrebam: Ce se intampla cu noi? Pofta de a ne prelungi viata in sclavie era atat de nesatioasa incat suntem gata sa ...facem orice! Adica sa renuntam la orice, numai ca sa supravietuim? Cine si ce a contribuit la anestesierea claritatii mintale a legionanismului? Cine ne-a convins de necesitatea de a ne alimenta cu ingredientele diluarii capacitatii noastre de a percepe nobletea spirituala la care nici o fiinta lucida nu poate renunta?

Ma intrebam si de motivele desfigurarii conceptelor care l-au facut pe Petrascu sa interpreteze ca intunericul este lumina, iar lumina intunerec.

Deodata m´am gandit la Vica. Era atat de tandru in explicatiile cu care incerca sa justifice pactul cu Ana Pauker, incat, cu o nevinovatie aproape copilareasca trecu de la justificarile semnarii capitularii (asa o numeam eu) la intrebarea: "Suntem aproape de stadiul "Unirii Tricolor", vrei sa-l vizitam?"

Intr´un fel il intelegeam. El isi facu "datoria". Si Petrascu "isi facu datoria". Era o datorie care se misca pe meridianele componentelor si vectorilor compromisurilor...

Incercai sa ma sprijin mai bine de cruce. Un vanticel rece imi patrunse in spate. Dupa o noapte fara prea multa odihna, ma ridicai cu hotarirea de a ma intoarce la cabana de la "Patru Paraie". Acolo vom sta de vorba cu totii si vom decide.

Dimineata il rugai pe Gherase sa mai astepte cateva zile, pana cand vom hotari intre toti, acolo in muntii nostrii!

14. INTOARCEREA LA CABANA "PATRU PARAIE"

14. INOARCEREA LA CABANA "PATRU PARAIE"

Gherase n´a inteles prea bine situatia noastra, dar s´a supus, asa cum au facut-o si ceilalti camarazi. Am plecat din nou cu trenurile de marfa. Nu ne costau mult. Mituiam pe amploiati, intarziam o zi mai mult, dar nu aveam grija pericolului de a fi sesizati si descoperiti de autoritati.

Tot drumul m´am gandit si rasgandit la situatia noastra dramatica. Trebuia sa riscam si sa continuam lupta singuri? La decizia noastra de nesupunere la ordinul comandamentului improvizat ar fi fost imitata si de celelalte grupuri de guerrilla legionara? Dupa explicatiile date de Petrascu si informatiile culese in Bucuresti, (pe care mi le oferise Vica si cativa camarazi care-l secundau in aceasta) celelalte grupuri de legionari parasutati ascultau de Petrascu fara sa cricneasca. I1 considerau ca pe un adevarat "Comandant" cu mare simt politic si extraordinara abilitate diplomatica. Mai ales (sau numai?) aceia din Brasov si Sibiu, deoarece nu prea era cunoscut in restul tarii.

Petrascu mai avea si "faima" intre brasoveni si sibieni ca fiind om dintr´o bucata" avea calitati superioare lui Horia Sima; intre acestea, ca era om de curaj...! Desi il cunoscusem bine inca din Rostock

(unde il ajutam in conversatiile cu Wilms si Schlimm) nas putea spune ca era mai inteligent ca Sima; mai curand, as putea afirma ca se complectau: Sima era mai inteligent si mai "vulpoi", iar Petrascu era mai calcutat, mai rational si poate ceva mai curajos. N´as putea spune insa, ca unul era mai ambitios decat celalalt... In niste momente de "prietenie" si incredere aratata la Rostock, in timp ce-l asteptam pe reprezentantul lui NSDAP, Schlim, mi-a istorisit cum de a reusit sa editeze "Pentru Legionari", fara ca politia sa fi aflat. Intre alte informatii, mi-a "strecurat" una care mi-a dovedit enorma incredere pe care o avuse in acel moment: mi-a destainuit multele greseli, si "erorile de necrezut" facute de Capitan in manuscris! Si cat de stralucit scria Horia Sima, fiind considerat un adevarat stilist!...

Cred ca n´am fost unicul caruia Petrascu - in momentele de "febra a destainuirii trecutului" - i-a incredintat parerile si "obiectivele" observatii comparative despre Capitan si Sima... In doua sau trei ocazii, "destainuirile" avura loc in prezenta "delfinului" Chioreanu, care aproba cu o inteleapta aplecare din cap...Cei cari au avut fericirea sa fie considerati insa depozitarii autentici si de mare incredere a "marturisirilor" lui Petrascu au fost tinerii camarazi din sudul Transilvaniei, si cativa ploesteni si bucuresteni.

Tot drumul facut in trenul de marfa spre Campulung, i-am expus lui Gherase toate punctele de vedere "pro" si "contra" asupra deciziei de a "pacta" cu Ana Pauker. Argunentul cel mai "critic" pe care il mentionam (nu numai lui Gherase ci si, putin dupa aceia, lui Sutea, Visoianu, Oprea, Mircea, Tinta si Macovei) era: Daca acceptam sa-l ascultam pe Petrascu, Ana Pauker, Patrascanu, Gheorghiu-Dej etc... vor profita ca nu-i combatem si ne vor "fisa" tacut. Ne vor urmari pas cu pas, in ocupatiile noastre, in locurile pe care le frecventam, prieteniile, etc., iar cand vor fi organizat aparatul polietenesc si noua jandarmerie comunista, ne vor aresta si ne vor nimici!... Vor face exact asa cum a facut Carol cand permitea cate o "destindere" sau Antonescu dupa rebeliunea sa inscenata in mod magistral cu ajutorul naiv si efectiv al germanilor "national-socialisti"...! Deosebirea insa va fi spectaculara: Cand ne arestau poterile carliste, guvernele aveau aplauzele presei streine apusene si nationale!!! Noi eram cam singuri, pentruca micile informatii cari ar putea aparea ca proteste, in unele publicatii putin raspandite in Occident nu influentau cat de cat pentru imbunatatirea situatiei noastre in lagare sau puscarii! Daca ne-ar aresta, insa comunistii si ne-ar intemnita si ucide, vor avea insa de data aceasta tot sprijinul presei si guvernelor occidentale pentru a intari fortele nouii

democratii "socialiste" si "progresiste". Ne vom gasi incercuiti, singuri, intre gratiile temnitelor de la Galata, Doftana, Ayud, ca pe vremuri...Si nu ne vor permite macar sa asistam la slujbele religioase a inchisorilor, deoarece "autoritatile patriarhale si episcopale" vor fi primit ordine sa nu aiba contacte cu "fii rataciti", sau **"periculosi Neamului"**, si "Streini de Neam"... Iar odata iesiti din inchisori (aceia cari vor supravietui) vom fi considerati ca "paria"...

Toate aceste idei le transmiteam lui Gherase, se pare, cu speranta subconstienta de a ma lamuri si a-mi limpezi gandurile inundate de revolta, indoieli, proteste, si imbracate de flacari invapaiate de manie neputincioasa... Gherase ma privea cu aparenta de liniste. Parca astepta sa ajung la o concluzie, sau la o decizie...

Trenul inainta cu anevoie. In fiecare gara, in fiecare statie neinsemnata se oprea. Orele treceau cu anevoie. La un moment dat Gherase imi spune: "Badie, iti amintesti cand am participat la inmormantarea Generalului Cantacuzino - Granicerul, in scurta scoala de cadre la care am participat (organizata de Gh. Gh. Istrate) au venit pentru o ora si Alex. Cantacuzino, Totu si Banica Dobre, si ne-au invatat sa cantam marsul lui "TERCIO" unitatea in care luptau Mota-Marin si ceilalti? "Da. imi aminteam

perfect., "Iti mai aduci aminte?" Ma intreba din nou. Si incepuram sa cantam. Vocile noastre erau anulate de zgomotele vagoanelor de marfa, dar noi ne ascultam unul pe altul:

"Soy valiente y leal legionario,
Soy soldado de la brava Legion!
.....
"Pesa´n mi alma doliente calvario
Qué en el fuego busca redención
.....
"Legionario! De bravura sin igual,
Legionario sabe luchar, legionario sabe morir!"

Amandoi ne-am amintit de Radu Ioan. Dupa un timp ma intreba: "Stefureac, din Campulung se numea FDC-istul care iti propunea in 1937, sa cereti lui Franco sa va prímeasca in Tercio ca sa participati alaturi de tinerii din Falanga spaniola la lupta, ca reprezentanti al tineretului legionar, pentru pentru solidarizare"...? Intr´adevar, asa se intampla. Noi, atunci nu ne dadeam seama cat de imposibil era ca Franco sa afle, prin micul si improvizatul aparat de TFF pe care-l fabricase Stefureac cu talentul ingenios pe care il avea, cine eram noi, si ca nu obtinusem nici macar aprobarea lui Gh. Gh. Istrate, necum aceea a Capitanului!...

Spre orele patru dimineata ajunsem la Suceava. Stiam ca acolo trebuia sa ne urcam in alt tren marfa, care sa ne duca la Campulung. Ne-am ascuns dupa niste copaci la marginea garii, asteptand ca "ceferistul" sa ne indice cu care "marfar" sa continuam drumul spre Campulung.

Incepu sa ploua. Ne-am aranjat cum am putut ca sa nu ne patrunda apa pana la grenatele ce le aveam sub camasa, lipite de piept. Urcati din nou intr´un vagon de marfa, lui Gherase ii trasneste in minte idea; "Dar daca am merge la Bucuresti si i-am sechestra pe acestia doi: Petrascu si Chioreanu, aducandu-i la "Patru Paraie" cu noi?... Nici un legionar liber care lupta sau rezista in munti, n´ar mai avea obligatia sa asculte de doi legionari cari au semnat in mod rusinos ceva fara incuviintarea noastra si a celorlalti!" Idea nu era rea, dar realizarea ei insemna o serie intreaga de alte complicatii si incurcaturi... Il intrebai: "Ce-ar face Comandantul Sima daca ar afla acest lucru"?

Gherase se gandi o clipa si-mi veni cu un raspuns care nu ma uimi, nici nu ma surprinse: "Comandantul ar fi obligat sa vina in tara si sa conduca guerrilla legionara, pana la victoria finala!"...

In acea vreme (Iulie 1945, cred) nimeni nu-si imagina lipsa de curaj si barbatie a lui Horia Sima!

15. "ICH HATT´ EIN KAMERAD, EINEN BESS´ REN FIND´ST DU NICHT..."

15. "ICH HATT´EINEN KAMERAD, EINEN BESS´REN FIND´ST DU NICHT..." INGROPAREA ARMELOR IN ASTEPTAREA UNEI NOUI PARASUTARI

"Il perd l´honneur honteusement
Qui le veut avoir faussement".

Isopet de Lyon

Ajunsi la "Patru paraie" ne primi Oprea care facea de garda cam la doua sute de metrii de cabana. Ma intreba curios si desconcertat in acelas timp: "Ati aflat stirea?" Gherase se uita la mine intrebator, eu la el si mai intrebator. Credeam ca cazusera in lupta unii dintre camarazi. "Ati fost atacati din nou?" intrebai alarmat. Nu, nu era vorba de un atac a NKDW-ului. Cel putin, nu sub forma obisnuita. Petrache, camaradul de mare incredere care ne aducea stiri si munitii cand aveam nevoie, aflase de la un curier din Campulung ca seful Politiei transmise stirea "oficiala" ca Ministrul de interne ajunse la o "intelegere" cu seful legionarilor Petrascu ca acestia sa depuna armele in schimbul libertatii... sugerand guerrillei legionare sa procedeze conform pactului...! Stirea sosise trei zile inainte, deci o zi dupa ce luasem cu Gherase trenul de marfa ca sa ajungem la Gampulung. NKDW-ul si politia comunista fusesera

atat de convinsi ca eram dispusi sa ne supunem ordinului si intelegerii Petrascu-Ana Pauker, incat trimisera chiar o "patrula" de vreo 25 de NKWD-isti, pe o poteca din spatele Giumalaului cu intentia de a lua in primire armele...

Sutea si ceilalti camarazi, insa, ii primira cum se cuvine: cu o ploaie de gloante in timp ce cantau "Garda, Capitanul, ne preschimba´n soimi de fer, Tara, Capitanul, si Arhanghelul din cer!" Surprinsi si ingroziti de reactiunea legionara, comunistii sovietici se retrasera in mare graba, fara sa raspunda prea mult. Apoi, dupa cateva ore ii intrebara pe curierii nostri si informatorii lor, "cum de nu se supun legionarii ordinelor Sefului lor din Bucuresti?"

La sedinta generala tinuta in cabana 1-am rugat pe Macoveiciuc si pe fiu, sa ne scuze, deoarece tratam o chestiune exclusiv legionara. Ne-au inteles. Dupa ce le-am expus camarazilor cu detalii conversatia avuta cu Petrascu si Chioreanu, (adaugand si aceea avuta inainte si dupa, cu Vica), i-am rugat sa mediteze si sa reflecteze cu liniste, inainte de a-si da parerea fiecare in parte. In total eram cincizeci. Majoritatea au fost de parere ca trebuia sa acceptam ordinul lui Petrascu, conform legii disciplinii. Cam a patra parte considerau ca Petrascu nu trebuia sa fie ascultat, devreme ce dadu ordinui sub presiunea "sigurantei" si politiei secrete

a Anei Pauker si Patrascanu.

Gativa camarazi ajunsera chiar sa-l declare "tradator", deoarece datoria lui, odata prins, ar fi fost sa declare adevarul: ca era numai reprezentantul lui Horia Sima pe teritoriul Romaniei si nu era seful Miscarii Legionare, cativa specifícau urmatoarea realitate: ca Petrascu nu avea nici o autoritate asupra Guerrillei legionare, el, stand ascuns, si traind alaturi de sotie si prieteni, fara nici o grija...

A invins grupul majoritar: legea disciplinii. Am procedat la deschiderea sedintei de educatie zilnica: juramantul, evocaria martirilor a si eroilor, "Sculati romani la lupta bate ora!", lectura din cartea Capitanului si "Cranii de Lemn", iar din "Carticica Sefului de Cuib" am analizat legile legionare.

Sedinta a durat patru ore si jumatate.

Am decis: predarea tuturor revolverelor vechi si a grenadelor si Katiuselor confiscate de la NKDW-isti in luptele avute. Celelalte arme le vom retine si ingropa. Le vom ingropa si nimeni nu le va descoperi.

Seara, am strans toate pustile mitraliere germane si muntiile, si grenadele individuale primite ca parasutisti. Am facut doua mari legaturi invelite in paturi, iar spre seara porniram - Sutea si eu - inspre muntele ales, in apropierea Iacobenilor.

Dupa trei ore de anevoioase urcusuri si coboriri, ne-am asezat sa ne odihnim putin. Sutea se uita in

pamant. Dupa un timp i-am vorbit ca si lui Gherase. I-am expus toate framantarile mele. Toate indoielile si i-am dat sincerele mele pareri, fara sa-i ascund nimic. Aveam in fata un om de mare credinta legionara care il cunoscuse pe Capitan mai bine ca mine, si care daduse dovezi de mare sacrifícii personale in serviciul legionarismului.

Incepu ploaie. O polaie marunta si deasa. Cautaram un tufis mai des. Urcaram pe o colina acooperita de un grup de brazi desi. Incepuram sa ne rugam. Dupa psalmii 50 si 142, am rugat-o pe Sfanta Mama a Mantuitorului sa ne ocroteasca si sa ne inspire.

Am simtit ca ne-a ascultat.

M´am obligat sa ma intorc, tot ca parasutist. Nu eram sigur daca ne vor trimite francezii, englezii sau nord-amenicanii, dar aveam convingerea ca Romania nu va fi abandonata in mainile comunistilor. Locul armelor ingropate le cunosc numai eu. Sutea s´a stins acum cativa ani. S´a stins dupa ce si-a implinit visul: sa recladeasca schitul Mestecanis. In anul 1953, cand servicille Inteligence-Service si Cia hotarira sa ma antreneze pentru a fi parasutat din nou in Carpatii din nordul tarii, an reusit sa ma pun in contact cu Sutea si sa-i comunic ca in putine saptamani vom desgropa armele. In Aprilie 1954 am primit raspunsul lui Sutea: Armele stateau ascunse in acelas loc.

Ne-au asteptat insa zadarnic. Philby, al doilea sef

al Intelligence-Service-ului comunicase in 1953, data si locul parasutarii echipei Samoila-Tanase, putine saptamani inainte de parasutarea mea si a lui Constantin Zus, divulgand autoritatilor comuniste din Moscova, iar acestea guvernului comunist din Bucuresti, data precisa si locul in care Intelligence-Service-ului trebuia sa ne arunce cu parasutele pe muntele Rarau.

N´au aflat nicicand cine ne astepta, si unde erau ingropate armele. In momentul in care scriu aceste randuri parca simt umbra lui Alexandru Sutea care citeste:

"Ich hatt´ein Kamerad, einen bess´ren find´st Du nicht..."

16. DUPA INGROPAREA ARMELOR: INTOARCEREA IN OCCIDENT SI CONVORBIRILE CU HORIA SIMA: "VOI REORGANIZA MISCAREA PE NOUI BAZE!"

16. INTOARCEREA IN OCCIDENT: HORIA SIMA IL DECLARA TRADATOR PE PETRASCU si decide:. "VOI REORGANIZA MISCAREA PE ALTE BAZE"

"Hoc volo, sic jubeo, sit pro ratione voluntas"

Juvenal (Satire)

"Ab uno disce omnes"

Virgil, (Eneida)

"Tu l´as voulu Geroge Dandin!"

Moliere

Ajutat de bunul camarad Rusu si de un taran proprietar al unei gospodarii chiar pe hotarul cu Ungaria (jud. Arad), am reusit sa ajung la Viena. Puiu Traian m´a primit cu o adevarata caldura camaradereasca. Dupa ce m´a ascultat a adaugat laconic: "Nu ma surprinde, asa cum ii cunosc pe amandoi ne puteam astepta la asa ceva...!" M´a pus un contact cu camarazii din Linz, care au reusit sa ma conduca la München. Aici m´au primit cu multa

bucurie, respectand dorinta mea de a nu vorbi, pana nu ma intalneam cu comandantul Sima. Atat Vasile Mailat cat si Mircea Dimitriv s´au insarcinat sa ma calauzeasca si insoteasca pentru a trece Alpii, in Italia. Amandoi au avut atitudini extrem de camaraderesti.

Calauza mea care era Mircea Dimitriu, cunostea bine potecile care ne duceau spre Italia precum si locurile de popas. Mircea facea parte din "staff-ul" cel mai credincios al comandantului Sima, fiind unul dintre aceia care il insotira in trecerea frontierei spre Germania, prin anii 1939-40, dupa uciderea lui Calinescu. Era cunoscut ca un credincios tovaras in viata subversiva, (de "cartita"). Desi fusese inaintat in grad de Capitan, si avusese antecedente de luptator (pe aceias linie cu Opris, Nelu Roth, Apostolescu, etc.) viata de "cartita" si credincios urmas a "new-deal" simist, il izolase oarecum de viata legionarilor care fusesera intemnitati, inchisi in lagare, chinuiti prin beciurile Prefecturilor de Politie sau a posturilor de jandarmi. Era considerat - si se considera pe sine insusi - ca "special". Noi, in Buchenwald, cel putin asa il catalogam.

Nu era prea sociabil, dar cand intalnea pe cineva care ii "cadea bine", sau era dispus sa-l asculte conversa si-si "deschidea sufletul" insa numai in ce privea "activitatea legionara, stil Sima: informatii

asupra "adversarilor", "Dusmanilor" a "legionarilor suspecti", a "adversarilor Comandantului", sau a "indecisilor". De statura mijlocie, uscat ochii castani, parul rar cu intrari, mergea ceva incovoiat cu o mica inclinatie a capului, care dadea impresia unei persoane chinuite si apasate de complexe. Dupa moartea lui Suga, seful camarazilor simisti din Germania Comandantul imi scrise stirea alarmat [1] si, parca intrebandu-ma: "Nu am pe cine sa pun"... Cand, in realitate, in Germania - acum douazeci si ceva de ani mai traiau Vasile Mailat, M. Dimitriu, Ghermani, etc., fiecare dintre cei mentionati avand poate mai multe merite - ca trecut de luptatori sau ca pregatire intelectuala - decat Dr. Suga. Totusi Sima ar fi preferat un camarad cu caracterul si trasaturile morale a disparutului Suga, care avea si "darul" special de a-i transmite parerile secrete a celorlalti care il incojurau pe comandant...

Tehnicele si obisnuinta de a intrebuinta cele mai diabolice viclenii cu scopul de a denigra cele mal curate fiinte si - en mod paralel – de a ridica in cer indivizii suspectati de acte si actiuni infame,

1) De Dr. Suga amintisem in "Legionarismul intre Paideia si Politica", ca un caz tipic de egolatrie cuya personalitate autosuficiente a fost incurajata de permanentele laude si ridicari "in grad" (de simplu "membru" ajunsese in putini, foarte putini ani, sa fie "Comandant Generai", desi unicul merit era sa stranga "cotizatiile" si sa "reprezinte comunitatea romaneasca" in fata autoritatilor germane!...

comandantul Sima le considera ca acceptabile, daca erau prezentate ca atare de catre sefii "regionali", Suga, Bradescu sau Ciuntu (Canada). Regretatul Dr. Alexandru Ronnett, ne descrie in mod patetic cum proceda Sima,[2] chiar dupa ce afla de vreo incalcare frapanta si rusinoasa a legilor legionare: "Dupa conversatia avuta cu Sima la Madrid-scrie Dr. Alexandru E. Ronnett, acesta a decis trimiterea unei "comisii" de cercetare (camaradul Loghiade din Montreal si Ion Halmaghi din Pittsburg). Ne-am intalnit cu acestia doi, si impreuna cu Mircea, fratele meu, in casa camaradului Emil Brad. Dupa sedinta, au decis sa stea de vorba si cu alti legionari, iar

2) Iata ce scrie Dr. Alexandru E. Ronnett, in brosura "O pacoste sau un destin vitreg" (Chicago, Illinois, USA, Iulie, 2001); pag. 26/27: "Lumea legionara din Chicago fusese stimata si respectata pana la sosirea lui Predescu. Activitatea acestuia, cu educatia precara izvorita din anormalitatea psiho-mintala si ordinele, sugestiile si "poruncile" care le primea de la Giuntu, a ajuns la un moment dat sa schimbe imaginea despre legionari pe care au avut-o initial romanii stabiliti in Chicago. Intr´o buna zi, loctiitorul lui Giuntu, Predescu il chema la telefon pe Stefan Teodoru si incepu sa-l insulte. Acesta avuse inspiratia sa inregistreze conversatia, permitandu-mi sa ascult si eu invectivele grosolane, adresate lui Victor Gorbut, lui Mircea (fratelui meu Michael E. Ronnett) si mie. Acestea au durat timp de o jumatate de ora! Cu ocazia calatoriei mele la Madrid, 1-am vizitat pe Comandatul Sima si l-am rugat sa asculte caseta. In timp ce asculta invectivele, Sima nu-si putu ascunde stupoarea. L-am rugat sa ia masuri urgente pentru ca Miscaea Legionara sa nu fie obligata a suporta asemenea umilinte si scandaluri rusinoase. Pentru mine, aestia doi, Ciuntu si Predescu erau doua exemple nefaste pentru Romaia si pentru Legiune".

apoi sa trimita un raport amanuntit lui Sima. Rezultatul: dupa cateva luni, analizand si "studiind" raportul primit de la Loghiade si Halmaghi, Horia Sima in mod solemn A HOTARIT SA = I ACORDE GRADUL DE GOMANDANT = AJUTOR lui Predescu! Asa ne-am dat seama multi dintre legionarii din U.S.A. si Canada ca exilul legionar traia o etapa de inversiune de valeri!" [3].

In micul grup de camarazi (dar "fosti legionari") condus de Horia Sima incepu a domni o clima de interactiuni politice, pastrandu-se numai anumite nume, numiri, conveniente, salutul "Traiasca Legiunea si Capitanul", Majadahonda, Tancabesti, "Miscare de reinnoire morala si crestineasca", si alte cuvinte si expresii grandilocuente scrise sau pronuntate cu pathos pentru a camufla, deghiza si masca lipsa de autenticitate in trairile reale a fostilor camarazi in credinta...!

Camarazii care au avut ocazia sa urmareasca - in ultimii treizeci-patruzeci de ani - "circularile", scrisorile cu citari a acelora distinsi in "luptele" pentru "recolectare" si strangere de bani, isi dau seama de crescanda tendinta de politicianizare, nu numai a stilului de trairi, ci chiar a limbajului intrebuintat (mai ales in scrisori!).

In Roma ma primita cu mult interes si simpatie

3) Idem, pag. 27.

si evidenta curiozitate - Dr. Emil Bulbuc, Tavi Rosu si Ionel Rosu. Locuiau intr´un apartament central, iar logodnica lui Ionel Rosu (Silvana) impreuna cu o cucoana (probabil propietara sau prietena lui Tavi) pregateau mancarea si ingrijeau de toti. Putine ore dupa sosirea mea, aparu si Lica Popovici [4]. "Trebue sa plecam la Florenta. Comandantul vrea sa te vada!" imi spuse.

A doua zi ma astepta Florenta. Fu o adevarata sarbatoare vizita mea in orasul pentru care d´Annunzio luptase atata si cu intreg talentul, epentru a-i schimba numele din "Firenze" in "Florenza", insa

4) Horia Sima avea un "staff" permanent compus din banatenii, prieteni intimi: Octavian Rosu, Traian Borobaru, Lica Popovici, P. Ponta. La acest "staff" apartineau si ardelenii din sudul Transilvaniei: N. Petrascu, Ilie Olteanu, Ghioreanu, care il insotira in timpul semi-guvernarii cu Antonescu, si mai tarziu in exil. In decursul anilor (intre 1955 si 1980) il parasira atat Borobaru, cat si Tavi Rosu si Lica Popovici, deoarece Sima a crezut ca F. Bradescu, Suga, Mailat, Ghermani, Leonties, Tr. Opescu erau "mai necesari" pentru "continuarea luptei". Lupta subterana (sistem: "cartita") pentru ca sa mentina temperatura necesara in suflete are nevoie, insa de "stimulente.. .Gradele noui inventate, si nouile "decoratii" sau "inaintarile in functii" (cu absorbirea de noui "regiuni") nu aveau, si nici nu au efecte pozitive in persoanele doritoare de a se simti "pretuite", valorate si "respectate", nu in intenericul galeriilor sapete de cartite, unde un-i public, nici lumini...
Numai un Manzala Dumitru a dispretuit "urcarile in grad" si decoratiile cand a cerut doua zile de concediu pentru a le dedica "datoriei de legionar" prezentandu-se la patru dimineata pe santier unde se cladea "Casa Verde", "pentru ca sa-mi fac datoria de legionar cu toata constiinta", cum citim in "Circularile Capitanului" (Circulara Nr. 95, p. 198)

fara succes. Primele doua zile, plimbarile cu Lica Popovici si cu A. Popescu (un tanar legionar de douazeci de ani) au insemnat pentru mine o inviorare fizica si animica. Mi-a facut impresia ca nu era un oras pentru oameni maturi, ci numai pentru copii care-si petreceau vocanta minunandu-se.

Lica Popovici ma parasi promitandu-mi ca a doua zi ma va conduce la Sima. Intre timp, il ruga pe Popescu sa ma prezinte gazdei unde trebuia sa dorm si sa mananc multe zile... Ne opriram pe "Via dei Malcontenti" (nu-mi arnintesc numarul). Pe poarta era o placa metalica cu numele - probabil al edificiului sau al "gazdei", nu-i dadui importanta. Aveam in mintea mea numai vraja frumusetii lui Ponte Vecchio, a Santa Maria del Fiore, si a tuturor statuilor, palatelor si operelor de arta si ma gandeam ce fericit ma voi simti sa-i cer lui Giovanni Papini o intrevedere cat de scurta, macar...!

Intraram intr´o sala foarte mare cu vreo treizeci de paturi asezate ca la arrnata, alineate si acoperite cu cerseafuri albe. Un domn de vreo sasezeci de ani, imbracat intr´un costum negru, ii dadu mana lui Popescu, care ma prezenta. "Ah, exclama italianul, dar e vorba de un tanar! Eu credeam ca vei aduce pe cineva un varsta!"... Dupa prezentare italianul ii arata lui Popescu care ar fi patul in care voi putea dormi, si se retrase surizand. Popescu imi explica

despre ce era vorba. Trebuia sa dorm in compania batranilor. Ma aflam intr´un azil de batrani. Popescu imi promise ca se va muta pe un pat alaturi de al meu ca sa nu ma simt prea strein... Imi explica ca batranii vin numai spre seara ca sa doarma, deoarece peste zi cersesc prin oras...

Plecasem din tara cu o geanta, doua camasi, izmene, cravata, ciorapi de schimb, cartea "Acatistul si paraclisul Maicii Domnului", peria de dinti si sapun... Cand mergeam pe strada oricine ra fi crezut ca vorba de un amploiat ce iese din birou si se indreapta spre casa...

Popescu ma privi mirat si ma intreba oarecum desorientat: "Dar geamandanele unde sunt?" "In tara" i-am raspuns zambind...

Incet m´am lamurit care era situatia. El obtinuse dreptul de a locui in azilul Batranilor prin ajutorul lui IRA [5]. Avea "dreptul" la masa si casa. Adica manca la amiazi si seara, impreuna cu batranii. Datorita prieteniei cu Administratorul casei geriatrice puteam si eu sa "traesc" in compañía batranilor si a lui Popescu... Lica Popovici traia, (probabil) impreuna cu Horia Sima intr´o casa, la vreo 20 de minute de azil. Intrebandu-l amanunte, Popescu m´a rugat sa-l scuz deoarece nu putea de

5) "IRA", a fost "Asociatia Internationala a Refugiatilor", care se ocupa de "deplasati"...

alte date, din ordinul lui Lica Popovici...

In fiecare zi eram vizitat de Popovici. Ne plimbam si ma "iscodea". Ii povesteam imagini din tara, situatia economica, mizeria, inflatia,... Ii vorbeam despre orice, numai de situatia legionarilor, sau de lupta din munti nu-i vorbeam nici un cuvant, deoarece doream sa-i comunic numai comandantului, sí nimanui altcuiva... Vedeam ca nu se simtia bine, dar il tratam cum merita. Mi-aminteam de viata lui din Rostock si Buchenwald: era o figura stearsa, se misca numai cu banatenii, un facea altceva decat sa-l insoteasca pe Petrascu la plimbare si sa-l imite pe Chioreanu. Acesta se lauda uneori ca contribuise la tiparirea cartii Capitanului (desi in circula ara aparuta in 'Circulari" nu apare numele lui), dar Popovici nu avea cu ce sa se laude (banatenii au faima de laudarosi, intre legionari...).

Intr´o zi, Lica Popovici imi spune ca "Stabul" doreste sa-i scriu un rezumat al evenimentelor petrecute. "Cum sa nu?" i-am raspuns, "chiar maine il vei avea!" Popovici ramase surprins de repeziciunea raspunsului meu." - Nu trebuie sa te grabesti, "Seful" vrea sa cunossca amanuntele faptelor si actelor tale din munti, si, cele intamplate cu Petrascu deci ai timp suficient!"

Peste zi am scris cam trei pagini rezumand cam tot ce-i povestisem lui Popovici, iar despre luptele

din munti i-am adaugat cred o singura fraza subliniind vitejia si integritatea morala a camarazilor (amintind si de moartea "cu arma in mana si fata la dusman" a lui Radu Ioan. Nici un detaliu.

Popovici avu bunul simt sa nu deschida plicul in fata mea. Vorbiram banalitati, iar la despartire imi spuse in treacat: "Stabul probabil sa te primeasca in una din aceste zile"... Aurel Popescu imi povesti ca in Florenta mai sunt "ceva romani" pe care nu-i cunoscuse, dar care - seguramente - ma vor cunoaste dupa ce voi sta de vorba cu Comandantul. La scurt timp, avui bucuria de a ma intalni cu Nicu Cracea si Flora: doi stalpi!

Sosi si ziua intrevederii. Sima locuia intr´un apartament. Ma primi cu afabilitate si un "Bine ai venit, eroule!". Dupa o clipa numai, intra in tema: "Povesteste, domnule! Ce s´a intamplat in tara cu Petrascu?" Isi stapanea mania. Incepui sa-i istorisesc situatia. In timp ce-i povesteam, mi-am amintit de cele aflate in timpul calatoriei intre Linz si München si, mai ales la München. Serviciile de inteligenta francez si englez colaborau, intru catva cu Miscarea legionara, deoarece o credea viitoare aliata contra Rusiei Sovietice. In acele momente se mai duceau tratative asupra "sferelor de influente": in Grecia 50% influenta occidentala si 50% sovietica, in Romania 25% occidentala si 75% sovietica (dupa

cateva luni numai, Rusia se instapani 100% de Romania!...) etc., Nu-mi amintesc cu precizie daca sperantele unui viitor conflict intre occidentali si sovietici erau alimentate de Churchill sau numai de convingerile pre-elaborate si prefabricate de tarile ocupate de comunisti..., un lucru imi amintesc cu mare precizie: discursurile lui Roosevelt în Washington nu aveau nuante schimbate in declaratiile lui Truman...: "Europa trebuie sa se obisnuiasca cu gandul ca democratia socialista nu este prea deosebita de aceea a noastra, "occidentala".. .sau: "trebuie sa recunoastem ca comunismul sovietic este o forma democratica de guvernare cu care Europa Occidentala trebue sa se obisnuiasca..." totusi se parea ca serviciile de inteligenta occidentale erau incantate cu ajutorul dat de legionarii ramasi in sfera: occidentala!

Tradarea lui Petrascu si a lui Chioreanu cazu ca un dus de apa inghetata pe capul lui Sima. In fata serviciilor franceze si anglo-saxone "pactul", cu Ana Pauker insemna o slabire a influentei occidentale in afacerile interne ale Romaniei, si, in acelas timp, o scadere in credinta ce o avusesera pana atunci in integritatea morala a legionarilor si in fanatismul de care dadusera dovada in apararea axiologiei crestine.

"Dar cum asa? Cum s´a intamplat? Cine a

intervenit in hotarirea nebuneasca a lui Petrascu? Cine l-a convins sa tradeze Miscarea?" Intrebarile curgeau una dupa alta, iar ochii lui Horia Sima aruncau scantei de manioasa neputinta.

Imi inchipuiam ca si prestigiul lui personal, ca sef al Miscarii trebuia sa fi scazut in fata, nu numai a legionarilor, ci si a serviciilor de inteligenta occidentale, si ma simteam solidar cu revolta manifestata, mai ales ca o traisem in Bucuresti si pe Giumalau. Pentru a doua sau a treia oara m´am simtit vinovat ca am acceptat sa parasesc lupta in munti, in loc sa continuam si sa murim toti fara sa ne sinchisim de camarazii care urmasera decizia de "pactare" a lui Petrascu. Nu-mi pusesem intrebarea daca moartea noastra acolo pe Giumalau ar fi servit... Insa pe masura ce Sima isi manifesta revolta si-mi cerea amanunte asupra "tratativelor", interventiilor lui Vica Negulescu, si opiniilor celorlalti din jurul "comandamentului" condus de Petrascu, mi s´a parut ca trebuia sa-i marturisesc hotarirea luata impreuna cu Sutea: ingroparea armelor si munitiilor, in asteptarea unei noui parasutari, pentru continuarea luptei, fara pacte, odata ce voi fi vorbit si decis impreuna cu Horia Sima.

L-am intrerupt si i-am expus planul: daca puterile occidentale ajunsera la o colaborare prin serviciile de inteligenta cu Miscarea Legionara, atunci nimic

nu-i pierdut, deoarece am putea relua lupta intr´un moment de "amorteala" a vigilantei NKWD-ului Anei PauKer...

M´a ascultat; la inceput ceva absent, apoi, ca si cand s´ar fi trezit din somn mi-a raspuns cu o voce care voia sa fie linistitoare: "Nu, acum nu e timpul de gesturi pripite!" Ma privi iscoditor cateva secunde, ca si cum ar dorit sa patrunda nu miezul propunerii mele, ci "dedesuptul". Apoi, deodata: "Cum te-ai gandit, cand ai decis cu Sutea sa desgropi armele si sa continauti lupta?"

- Adevarul este ca asteptam intaiu sa aflu ordinul Dv. Voiam sa cunosc planurile de lupta a Dv... "Aveti de gand sa-l dezavuati pe Petrascu si sa conduceti lupta din munti? Daca e asa, noi v´am urma cu tot entuziasmul. Am re-chema sub arme pe toti camarazii din garnizoanele judetului Carnpulung, iar Macoveiciuc ar aduce alti cetateni de credinta din judetul Radauti. Sunt convins ca am mobiliza cel putin cinci sute de luptatori legionari. Guerrilla noastra ar ajunge sa mobilizeze si judetele Suceava, Storojinet si Cernauti...!"

A urmat o apasatoare tacere. Eu as fi continuat, daca intuitia nu mi-ar fi dictat sa nu mai vorbesc. Sa tac. Sa astept, deoarece Sima voia sa vorbeasca. Si asa a fost. A vorbit. Atat vocea cat si cuvintele exprimate m´au convins de inutilitatea incercarii

mele de a-l convinge sa conduca lupta de guerrilla legionara..." - Nu-i momentul ca sa luam decizii grabite! camarade Ovidiu, acuma trebuie sa asteptam si sa "pandim", sa vedem "efectele" pactului. Sa vedem "efectele politice"... Consecintele pe plan politic si national. Urmanile pe plan international de scurta si lunga durata..."

-Dar, domnule Comandant, ganditi-va ca dusmanii inca nu s´au organizat, sunt in cautare de metoade si de solutii, de mijloace de convingere si de constrangere... Vor sa castige timp cu acest pact intre Ana Pauken si Petrascu... Vor sa ne sugrume in momentul in care ne vom convinge ca nu reprezinta nici un pericol pentru crestinism, romanism si legionarism...! Nu aveti idee cu cat interes au citit taranii din Campulung cele cincisprezece sau douazeci de linii din manifestul pe care noi 1-am imprastiat in lunile Mai si Iunie, anul 1945 in care terminati cu "Romani! Armele voastre in inimile dusmanilor!" si ne intrebau "Cand vine Horia Sima sa conduca razboiul contra comunistilor?"

Ma privi surprins si complacut. Ochii ii straluceau de fericire. Zambi. Timp de un minut sau doua paru ca se gandea la formularea raspunsului. Eu taceam asteptand infrigunat un raspuns de mare comandant legionar, asa cum 1-as fi asteptat de la Alexandru Cantacuzino, Neculai Totu, Banea. Asa cum 1-a

descris Leonties in marsul compus de Radu Tarabuta in "Garzile incazarmata", in decembrie 1940: "Avem un Capitan, ca un Arhanghel Sfant, si-un Comandant viteaz, pe Horia! ... Si mii de oseminte sfinte in mormant"...

"-Nu-i momentul politic!" fu raspunsul.

Apoi, ca si cand s´ar fi gandit tot timpul la altceva, izbucni: "-Ei nu! Cum sa capituleze Petrascu? Asta nu-i nici macar capitulare! Asta e altceva, camarade Ovidiu! Asta e tradare! Nu putea dispune de vointa de lupta si de credinta voastra in biruinta, in baza jertfelor vietilor sutelor sau miilor de luptatori in munti! Asta e tradare! sublinie strigand.

Ochii ii sclipeau de revolta. Eu eram de acord, nu din acel moment, ci din clipa in care ma despartisem de Petrascu. In momentul in care Petrascu se infuriase la idea ca Sima l-ar putea condamna pentru semnarea "pactului politic", fara sa tina cont de situatia confuza, haotica si nesigura in care se afla guvernul improvizat, regele infricosat, partidul comunist in febra organizarii (si a grabei de a-si aduna un numar cat mai mare de "tovarasi"), trupele sovietice grabite sa termine cat mai repede cu razboiul (dar in acelas timp sa zdrobeasca orice rezistenta legionara), ramasitele guvernelor si partidelor politice innabusite de potopul evenimentelor voiau sa obtina sprijinul Frantei, Angliei si Statelor-Unite pentru a

se salva de puhoiul marxist-comunist-sovietic... Si pe deasupra o inflatie nemiloasa.

Petrascu se credea jucand rolul unui "pro-consul" cu imputerniciri fara granite. A crezut ca "îi convenea" sa faca "pactul politic", deaorece acesta ii oferea posibilitatea si "dreptul" de a fi liber, traind fara grija de a "se pazi", si a trai "subversiv".

"A trai liber" si "a fi liber" insemna pentru Petrascu, Chioreanu, Negulescu, Calín, Enachescu, printesa Ileana si ceilalti (intre prieteni, curieri si rude) un ideal care putea fi realizat printr´o simpla semnatura a lui Petrascu.. Daca o facea (si o facu) toti cei din "grupul de comanda", curieri, gazde, simpatizanti, toti, isi puteau relua activitatile in mod liber. Puteau intra "in normalitate", fara sa se sinchiseasca de camarazii care luptau in muntii Bucovinei, Maramuresului, Apuseni!

In mintea lui Petrascu, cine nu voia sa se supuna "pactului" si nu voia sa-l asculte: "treaba lui!.." insa se infuriâ rau cand, in timpul converstiei cu mine, lasai sa "plutească" in aer gandul ca Horia Sima l-ar fi putut condamna ca "Tradator"! Faptul ca ceilalti legionarii din Occident (nu numai simistii, ci chiar si: romanii nepolitizati) ar fi putut eticheta "pactul politic" ca o simpla "capitulare rusinoasa", sau, mai mult ("horribile dictu et auditu"): o "tradare!", il scotea din fíre...

Cam in acel moment, furios, si vehement, Petrascu imi sugerâ sa-l intreb pe Sima din partea lui Petrascu: "De ce n´ai venit Dta. sa reorganizezei Miscarea Legionara in tara?..." "Spune-i din partea mea, - continua Petrascu, sa vina acuma in tara si sa profite de destinderea pe baza acestui pact, si sa "faca alt pact!". Cand ii descrisei scena lui Sima, acesta ramase uluit. Imi facu impresia la un moment dat, ca inmarmurirea interioara il lasa fara raspuns. Apoi, dupa cateva minute de tacere imi spuse: "Trebuie sa organizez Miscarea Legionara pe alte baze!"

Imi vorbi de revoia de a imprastia camarazii in Franta, Spania, Anglia, Germania, si chiar America, daoarece "pentru o buna bucata de vreme nu ne mai putem gandi la actiuni directe". Imi aminti de Nicolae Cracea, care se pregatea sa plece in tara "ca sa repare tot raul facut de Petrascu" (adauga parca in soapta). Punea mari sperante in activitatea si personalitatea acestui stalp de credinta! Ma intreba ce parere aveam despre un tanar student, Decebal Andrei. Nu avusesem contact prea mult, nici la Rstock, nici la Fichtenhain, dar in saptamanile in care ii fusesem sef - impreuna cu V. Popa, in grupul in care pregateam pe viitorii parasutisti (pentru operatiile speciale, putusem constata ca era foarte inteligent, disciplinat si sociabil cu camarazii de aceias varsta (Popicu, Enachescu, Gogu Munteanu,

Fifi Visoianu si altii). Dovedi si multa usurinta in manuirea diferitelor arme si chiar a explozivelor, Sima ma asculta cu satisfactie si-mi destainui intentia: il trimitea in tara ca sa faca parte din "reorganizarea Miscarii pe alte baze". Cu acest scop Decebal se casatori cu o italianca, care avea ceva legaturi cu consulatul italian din Bucuresti, iar acest fapt ar fi usurat cumva activitatea de reorganizare a lui Decebal, alaturi de Nicu Cracea [6] sau sub comanda acestuia.

Asadar aceste trimiteri in tara (Cracea si Decebal) insemnau primii pasi dati de Sima pentru "reorganizarea pe alte baze"...

Intors in Roma m´am intalnit in apartamentul lui Bulbuc (cred) cu Tavi Rosu, Ionel Rosu, Lica Popovici, logodnica lui Ionel Rosu, Silvana, Aurel Popescu, Decebal Andrei, sotia acestuia, si nu sunt sigur daca venise si Mircea Dimitruu. Decebal primise instructiuni dela Sima sa ma roage sa-l pregatesc cu informatiile asupra situatiei din tara, ceva adrese, posibilitati de deplasare fara riscul de a fi controlat, si legaturi cu lumea guerrillei bucovinene... Ii dadui toate informatiile, fara sa mentionez nimic de camarazii din munti, si fara sa-i

6) Nicu Cracea, preot si aprig luptator legioar, a publicat cinci volume cu amintirile luptei in tara in timpul si dupa "pactul" Petrascu-Ana Pauker. Cititonul acestor linii este invitat sa cumpere amintirile acestui exemplu de integritate morala si legionara!

ofer legaturi de importanta cu Moldova si Bucovina. Am avut insa precautia de a-i sublinia ca toti, absolut toti din Bucuresti, Ploesti si regiunea unde traiau prietenii si camarazii lui Petrascu si Chioreanu (adica Brasov si Sibiu) erau, nu numai cunoscuti, ci urmariti pas cu pas de catre organele sigurantei comuniste a Anei Pauker, desi exista faimosul pact a lui Petrascu!.. Sotia lui Decebal se apropie si, ghicind ca era vorba de viitoarea activitate subversiva a sotului, adauga: "Eu ca italianca voi putea face" "legaturi" deoarece voi vizita zilnic consulatul italian si ici, colo, ambasada Italiei. Voi avea relatii sociale cu alti italieni stabiliti in Bucuresti... si voi fi de folos lui Decebal..." [7].

"Reorganizarea Miscarii Legionare pe noui baze" a terminat in tara, inainte de a lua fiinta. Guvernul Anei Pauker si a lui Gheroghuu-Dej procedara "planmassig"; la un an si jumatate dela intrare in vigoare a pactului incepura cele mai crancene prigoane, iar in 1948 Romania suferi cea mai sangeroasa prigoana impotriva legionarilor 8).

7) Experienta "Decebal Andrei" a avut triste rezultate. A fost descoperit dupa putin timp, a fost chinuit si s´a transformat in informator (dupa ce l-a tradat pe Dragos Hoinic). Ceausescu, ca "recunostinta" i-a permis sa se intoarca in occident cu sotia, iar Decebal, cinstit, i-a rugat pe camarazi sa nu se apropie de el! Dupa cate stiu, traeste retras in Brazilia.
8) Recomandam cititorilor cartile de amintiri a Dr. Ion Carja cu descrierile diavolesti a metoadelor intrebuintate pentru schimonosirea sentimentelor positive.

Nicicand, in istoria Miscarilor de reinviere morala si crestina nú s´a amintit de o sistematica si satanica desfigurare a atitudinilor mintale[9] si a golirii capacitatii de elaborare a gandirii obiective. Aceasta atenuare a darului de obiectivitate, influenteaza procesul de creatie, distrugand ceia ce se inchegase, si risipind coeziunea pentru a cadea in haos si dezorganizare, conform unei legi fatale a ritmului de destramare . Dar alt tragic aspect care se observa in viata camarazilor supusi "reeducarii" este extinderea dubiosului, rezultat din ruginirea intuitiei, asupra capacitatii de sinteza, ceiace usureaza treptata disolutie a capacitatii de creatie, bazata in profunditatea trairilor, a sentimentelor positive fata de aproape; in schimb, se incheaga tot mai mult dragostea de sine; egolatría luand proportii patologice datorita faptului de sobreapreciere a "Ego"-ului.

9) Soljenitzin nici pe departe n´a reusit sa descrie consecintele psiho-mintale suferite de populatiile "arhipelagului" sovietic, deoarece rusii fusesera ceva mai umani cu compatriotii lor, sau pentruca adversarii rusi ai comunismului erau lipsditi de un nucleu aglutinant a unei credinte, asa cum o avuram si o avem noi legionarii In Ramania!
In tara (Mai –Iunie, 1999) cand am reusit sa vizitez tara si sa iau contact cu lumea "exlegionara" si cu micile ramasite legionare, an constatat un fel de "delasare" in incercarile de gandire analitica facuta asupra idealurilor legionare. Mi s´a parut ca ideile de "jertfa" si "intoarcere la icoana", curaj in fata pericolului, sau seninatate in prezenta riscului de a pierde libertatea fizica, reprezentau si reprezinta un fel de "iesire din timp", niste simple idei perimate, roase si ruginite de cele mai variate nuante de relativism...

Diminuarea evocarii imaginilor, simboalelor, alegoriilor si metaforelor impiedeca, in mod treptat, reconcilierea cu emotiile si sentimentele nobile fata de ambianta. Atat activitatile laborale zilnice, cat si interactiunile cu celelalte persoane sunt insotite de senzatiile unui fatalism morbid. Evident nu toti camarazii iesiti din scolile "reeducarii" comuniste sufera de aceasta oxidare a personalitatii. Din pacate, insa, marea majoritate dintre "reeducati" dovedesc o ruginire a sentimentelor nobile.

Asa ne explicam indepartarea majoritatii camarazilor "re-educati" de stilul de viata legionara si-in mod paralel-o tacuta si subterana antipatie fata de tot ce insemna si inseamna inca noblete sufleteasca, spirit de jertfa, si pregatire permanenta pentru infruntarea pericolului cand e vorba de apararea virtutilor crestine si a invataturilor capitanesti![10] .

10) E Suficient sa mentionam numai fenomenul de ruginire volitiva si de saracire a imaginatiei putinilor "reeducati" de la revistele sau publicatiile cari apar. Din anul 1990 si pana la inceputul anului 2002 unica activitate se margineste la repetirea stereotipata a panegiricurilor, si la copierea unor articole sau lucrari apartinand legionarilor si fruntasilor legionari de acum sasezeci sau saptezeci de ani... Nici unui "reeducat" nu i-a trasnit prin cap ca ar merita sa faca un act sau gest eroic, chiar daca ar fi arestat de politie sau jandarmerie!!! Nici un "re-educat" nu are curajul de a imita legionarii ...din simplul motiv pentruca nu se mai simt legionari. Sunt umbre, care isi apara pensiunea si linistea... Nici macar n´au curajul sa se adune doua-trei sute (nu

E adevarat insa, ca, in parte, sunt vinovati si fostii legionari (educati in duh simist), care din exil, intrand in contact cu "reeducatii" le-au dat ca exemplu posibilitatea de a voiaja pe "contul simismului" la Majadahonda, si daruindu-le parte din banii obtinuti dela serviciile CIA si Intelligence in urma jertfelor legionarilor ucisi de guvernele comuniste in 1953. Cu acei bani re-educatii si-au gasit "Un rost" in viata: revista lunara...! In doisprezece ani de libertate!

"Organizarea Miscarii pe alte baze" proclamata de Sima in Italia (in urma tradarii lui Petrascu si Chioreanu) a dat ca rezultat un conglomerat de persoane "politice" care se complac in rolul de "participant observer" a politicii romanesti, a caror activitate a intrat sub conul starilor cataleptice (catalepsia e un sindrom care se caracterizeaza prin suspendarea activitatiilor voluntare...).

E interesant paralelismul existent intre desfigurarea personalitatii germanilor sub ocupatia comunismului (1945-1990) si aceia a legionarilor intemnitati si "re-educati" de catre "educatorii"

mai vorbim de doua sau trei mii!) pentru a protesta in fata Patriarhiei (nu zic in fata Presedintiei Consiliului de Ministrii, sau a Predintelui Republicii) cerand ca preotul Ilie Lacatusu, mort la 22 Iulie 1983, care dupa atatia ani este neputrezit si cu mireazama, sa fie declarat sfant, cu acelas drept cu care fusese declarat alt preot, nelegionar!!!

marxisti[11]. Legionarii iesiti din temnitele de "reeducare" nu pot ascunde trairile de resentiment, invidie si amaraciune cand se intalnesc cu legionarii din exil[12]. Expectativele lor sunt mereu a primi probe de admiratie amestecata cu compasiune si stima pentru cei sasesprezece ani de temnite. Chiar si rezultatele rusinoase a "reeducatiei" si degradarile morale la care se supusera voluntar numai ca sa scape de temnita si sa fie "liberi", fostii camarazii le considera ca fiind demne de a fi registrate ca probe de "martiriu" si, ca atare, admirate de exilati...!

11) Colegii de la Universitatile din Bonn, Münster si München mi-au martunisit ca exista o reala deosebire de mentalitate in atitudinile mintale a stiintificilor celor doua Germanii. In timp ce in Germania ocupata de comunisti, psihologia ramasese in urma oprinduse la Pavlov, in Germania occidentala avansase si reusise sa intreaca chiar, in anumite sectoare de investigatii pe nordamenicani. Insa deosebirile intre cele doua mentalitati se observau in trairile afective, cand e vorba de intalnirea intre ambele sectoare; in timp ce atitudinea celor din West era de prietenie si tendinta de a ajuta si fi de folos fata de cei din Est, acestia insa nu puteau ascunde invidia si dispozitii le animice rau-voitoare, cu retinute izbucniri de repros. Un psicológ german-oriental nu crezu ca teoriá lui Pavlov un mai era valabila in mod exclusiv, pana cand nu fu invitat de catre Inst. de Psihologie din Zürich asistand la experimentul cu cobaii si fiind obligat sa recunoasca realitatea. (cam 350-360)

12) Ne referim la camarazii cari nu l-au urmat pe Horia Sima (dupa rusinosul act de autodegradare), si nu la acei 83 care l-au urmat (chiar intre acestia au fost unii din cei mai "legati" sufleteste, care l-au parasit in ultimele patru decenii; exemple: Borobaru L. Popovici, Ilie Olteanu, Octavian Rosu, Fleseriu Ioan, intre altii)

Asa se explica cum in 1990 Sima nu s´a incumetat sa intre in tara ca sa "ia franele Miscarii in maini", lasandu-i pe Petrascu, Chioreanu si altii sa "refaca" Miscarea sub alte numiri. Intre "reeducati" nu traiau multi "Hoinic!" Daca supravietuiau, nu erau bine vazuti de reeducatii cari ridicasera drapelele diferitelor "legiuni", dar fara invataturile Capitanului si ale lui Mota.

Diferitele grupuri si grupulete, sau "cuiburi" care vor sa se declare mostenitorii victorioasei si martinizatei Legiuni "Arhanghelul Mihai", de doisprezece ani se "opintesc" si se straduiesc sa "faca un" nou partid "gardist" sau "legionar", in timp ce actualii sefi a serviciilor de securitate, spionaj, "ordine", si paza a democratiei marxiste, asista cu satisfactie la balciul organizat in mod copilaros de catre "reeducati"...

Reeducatii traiesc intre un resentiment adolescent si un sentiment de frustrare proteica. Isi dau seama si recunosc ca traesc din ramasitele sperantelor care le fusesera sadite cu satanica dibacie atunci, in lunile de "re-educare"... Acum se afla intre Scylla si Charybda: nu-i cred nici fostii "re-educatori" si actuali functionari comunisti sub alte nume, nici legionarii crescuti in spiritu capitanesc si a lui Mota...!

Unicii gata sa-i "inteleaga" sunt bietele ramasite

simiste hotarite sa-si gaseasca "un loc" in luptele politice pentru a "ajunge la putere"...

17. EPILOG

17. EPILOG PENTRU TINERII CARI IN ANUL 2037 VOR AVEA INTRE 15 SI 25 DE ANI

Comunismul sovietic isi dadu seama, in primii ani de instapanire, de greutatea nimicirii crestiniSmului in Romania, si hotari sa-l desfigureze pas cu pas. Reusise sa impuna ca atat Patriarhul, cat si Mitropolitii si Episcopii sa fie numiti numai cu aprobarea guvernului comunist. Apoi, incet, reusi sa desprestigieze transcendenta ceremoniilor religioase cu ajutorul tineretului comunist (la terminarea slujbelor religioase adolescentii din "Tineretul comunist" asteptau iesirea credinciosilor din Biserica pentru ca sa-i huiduiasca...). Ca sa infricoseze autoritatile Bisericii ortodoxe, aresta episcopii si preotii Bicericii "Unite" si catolice, inchizandu-le bisericile si condamnand la inchisoare pe episcopi...

Comunismul instaurat de Ana Pauker, Pastrascanu, Gheorhiu-Dej si Ceausescu (1945-1990) precum si continuatorul marximului, instaurat sub alt nume, (dupa 1990 si pana azi: 2002) au reusit sa pastreze alianta cu "clericii" (adica Patriarhul si "ierarhiile" oficiale) precum si cu "varfurile" fortelor armate, in baza marelui "secret" continut in cunoscutele "dosare." Acestea au darul de a "incremeni" de

groaza, pe oricine, numai la gandul ca s´ar putea revela si pune la cunostinta publicului roman si streinatatii, secretul continuitatii marxismului in Romania, si a metamorfozei sau "metanoiei" ideologiei comuniste in ideologia democratica, si a fostilor fruntasi (de "virf") marxisti in actuali "liberali" si "conservatori."

"Dosarele" contin numele, pronumele, studiile, ocupatiile, adresele si numirile in functiile de Stat, in timpul marxismului. Dar mai contin inca ceva: antecedentele ca me-mbru al "Partidului" comunist (data intrarii, cine l-a prezentat si recomandat, activitatea ca "activist", meritele ca membru al Partidului Comunist si eventualele condecoratii, sau onorurile primite in diversele "congrese comuniste" din Romania si streinatate...).

"Dosarele" fostilor legionari, "scoliti" in Centrele de Reeducare din Aiud si alte temnite, contin, afara de datele personale: studii, functiuni sau profesiune, etc.), toate datele referitoare la activitatea legionara (functiuni, grad, rude legionare, prieteni simpatizanti, calatorii, legaturi, relatii "secrete", etc.). Contin si datele si orele "marturisirilor", "desavuarilor", "criticelor" aduse Capitanului, lui Mota, vacarestenilor si tuturor gradelor legionare cari s´au jertfit eroic pentru Neam si Christos. Evident, contin, mai ales expresiile si "marturisirile" degradante, care

i-au facut sa roseasca de rusine – probabil – chiar de sangerosii calai ai NKWD-ului romanesc...

Numai asa ne putem explica prelungirea teroarei morale exercitata de marxistii romani prin amenintarea revelarii continuturilor "dosarelor". Tot asa ne explicam de cum au intrat sub conul intunecos al rusinii fostii membrii ai Miscarii Legionare, intemnitati si condamnati numai pentru a fi fost inscrisi in Legiunea "Arhanghelul Mihail", cari, dupa multi ani de inchisoare, nefiind capabili de a rezista, au preferat a se a se supune unei rusinoase "re-educari", adica a renegarii totale de tot ce era sfant in scoala legionara (credinta in Dumnezeu, in legile de onoare, demnitate, integritate morala, vitejie si sacrifiu pentru Tara si Neam, si, in acelas timp, juraminte de "regret si renuntare la tot trecutul, considerat in slujba diavolestilor asupritori ai "muncitorilor" si a sfintelor principii "marxisto-leniniste-staliniste-ceausiste..." Este, insa adevarat ca marea majoritate a condamnatilor membrii ai Miscarii, fusesera simplii "septembristi", adica inscrisi in Miscare in luna septembrie 1940, cand Legiunea colaborase cu Antonescu (in timpul dramaticei pierderi a Basarabiei, Bucovinei de nord, si a unei mari parti a Transilvaniei), si cand celor inscrisi nu li se cereau nici un fel de antecedente de credinta, demnitate si conduita morala. Din

nefericire, in afara de scesti membrii "septembristi", s´au gasit cativa cari ajunsesera sa fie grade legionare, cu trecut de luptatori, si, din pacate, si acestia i-au ridicat in slava pe calaii si asupritorii Neamului!

Voi, tineri compatrioti ai anului 2037, citind aceste randuri, amintiti-va ca o suta de ani inainte au murit eroic pe frontul spaniol, impotriva armatelor bolsevice si atee, doi distinsi avocati, juristi si ziaristi romani: Ionel Mota si Vasile Marín, cari, impreuna cu alti cinci fruntasi legionari si intelectuali (comanadanti ai "Legiunii Arhanghelul Mihail", condusa de martirul Neamului Romanesc, Corneliu Zelea Codreanu) au format o echipa de voluntari luptand eroic pe frontul spaniol, la Majadahonda (Madrid) au cazut vitejeste la 13 Ianuarie, 1937 "cu arma in mana si fata la dusman"! "Capitanul" nostru, Corneliu Zelea Codreanu a fost arestat de catre regele "calau", ateu si francmason, Carol II, si inscenandu-i un proces de "inalta tradare" il condamnara la douazeci de ani munca silnica, iar numai la cateva luni dupa intemnitare, pretextand o mutare la alta temnita, pe drum, il strangulara pe la spate impreuna cu alti zeci de fruntasi si intelectuali legionari, de inalta valoare morala! (29 noviembre, 1938).

Eroica lupta, incoronata cu cutremuratoarea moarte a lui Ionel Mota si Vasile Marin la 13 de

Ianuarie 1937 a emotionat toata Europa Crestina. Chiar si Franta, condusa pe vremea aceia de un guvern de stanga, moartea voluntara a comandantilor legionari a impresinat adanc cercurile oficial in asa fel sincat au permis ca echipa legionara impreuna cu corpurile neinsufletite a eroilor nostrii, sa treaca prin teritoriul Frantei fara formalitatile de rigoare, care ar fi durat doua saptamani.

Ajunsi in tara, sicriele au fost duse in tren prin toate orasele importante din Romania. Zeci si sute de mii de legionari si romani simpatizanti le-au dat onorul pe tot traectul. La inmormantarea avuta la Bucuresti au luat parte o suta de mii de legionari si simpatizanti, iar sicriile au fost ingropate la "Casa Verde", in fata careia s´a construit in mod provizoriu o capela de lemn, in care au fost asezate sicriele.

Putine luni dupa inmormantarea in fata Casei Verzi, Bucurestiul suferi o ploaie torentiala, cu tunete si fulgere. Un fulger provoca aprinderea si arderea totala a baldachinului care acoperea sicriele, dar se produse o minune: schelaria de lemn care acoperea sicriele si crucea din varful schelariei nu suferira nici o ardere: ramasera intacte! Ca si cum Dumnezeu ar fi dorit sa arate lumii intregi ca mormintele celor doi eroi trebuiau sa fie salvate... Cred ca era prima minune evidenta, registrata in lumea romaneasca dupa multe decenii sau secole...! Presa masona si

"ierarhia eclesiasta" nu scoasera o singura vorba...

Patriarhul Miron Cristea, numai la cateva luni dupa inmormantarea eroilor Mota-Marin, ca sa spijine si intareasca partidul politic injghebat de Regele mason Carol II, a dat o declaratie prin radio si in presa condusa de masoni, in care afirma ca era timpul ca romanii sa-si dea seama de pericolul reprezentat de Tineretul "Strein de Neam si Tara", si "zapacit" (legionarii)!!!

Pactul si alianta stabilita intre regele Carol II si Patriarhul Miron Cristea impotriva "Legiunii Arhanghelul Mihail" a fost "transmis" si in timpul ocupatiei sovietice urmasii fostului Patriarh au pactat cu succesivele guverne (Ana Pauker, Patrascanu, Gheorghiu-Dej si Ceausescu). Garantia ca nu exista nici un pericol de "rupere" a secretei aliante, este permanenta "dosarelor". Intelegerile secrete intre servitorii Leviathanului si pretinsii "pastori" a turmei crestine da un caracter de imperturbabila continuitate in apararea "statului quo".

Patriarhul "Teoctist" (cel cu musca pe caciula) poate fi linistit. Preotul legionar-martir Lacatusu nu va fi declarat sfant, atata timp cat "dosarele" raman secrete si nimeni nu indrazneste sa le deschida si sa le publice. Ca si cum conditia de "sfant" sau "mirean" ar depinde de secreta alianta marxista-clericala...!

Ultimii patriarhi romani sunt convinsi ca au "salvat" Biserica lui Christos facand iscusite "aliante" si secrete "intelegeri" cu marxismul-comunismul-masonería.

Unicul lucru care ii pune pe ganduri pe Patriarhi si subalterni este acesta: daca dansii (mai marii Bisericii) au "salvat" Biserica lui Christos, cum de Domnul nostru Jisus Christos nua recunoscut acest "sacrificiu" (salvarea prin "pact" a Bisericii) prin "neputrezirea" si "mireazma" macar a unuia dintre Patriarhi, in acesti ultimi patrusute de ani...? In schimb, il fac sfant pe un biet preot legionar, care a murit schimonosit de batai si suferinte, in temnitele "aliatului" Patriarhiei...?

Vedeti, dragi din anul 2037, dece va invit sa cititi, sa va rugati, si sa aveti o viata curata, inspirandu-va in sacrificiul suprem al Mantuitorului si moartea eroica a lui Mota si Marín, si in martiriul Capitanului nostru Corneliu Zelea Codreanu? Numai cu ruga si jertfa se ajunge la culmea aducatoare de lumina. Numai o viata dedicata jertfei pentru aproape, Neam si Christos merita sa fie traita! Cand veti ajunge la varstele noastre (70,80 sau 90 de ani nimic un va va bucura atat de mult ca amintirea jertfelor aduse idealului pentru imbogatirea spirituala a Neamului nostru crestin, care timp de o mie de ani a fost sentinela a civilizatiei si culturii europene impotriva barbilor.

Tineri ai anului 2037! Rascoliti bibliotecile si librariile, cititi cartile scrise de martirii si eroii legionari ("Pentru Legionari", "Carticica Sefului de cuib", "Insemnarile dela Jilava", "Circulari si manifeste", "Testamentul lui Mota", "Cranii de Lemn", "Crez de generatie", etc.)! Numai asa veti cunoaste trecutul glorios al patriei noastre intre anti 1927 si 1945 care a insemnat o adevarata renastere a spiritualitatii sufletului si a fiintei patriei noastre. Inspirandu-va in jertfele sutelor si miilor de eroi legionari, s´ar putea ca unul din voi sa ridice din nou "Streagurile triunfatoare" a Romanilor dovedind lumii intregi ca spiritul de jertfa mai exista, si ca intre romani mai traesc "Lacatusi" care murind sfartecati in temnite primesc "neputrezirea" si "mireazma" aducatoare de sfintenie!

Va amintim, dragi tineri ai anului 2037 ca in anul 1938, cu entuziasta aprobare a Patriarhului Miron Cristea, Carol ("regele calau") gandindu-se ca mai tarziu corpul neinsufletit al Capitanului ar putea fi obiect de pelerinaj si adorare, l-a desfigurat si l-a astupat cu o patura groasa de var, pentru a nu fi recunoscut de nimeni, ascunzandu-l in curtea unei temnite (Jilava). Aceiasi "inalti" ierarhi si Patriarhi, - continuand si cu guvernele Anei Pauker, Patrascanu, Gheorghiu-Dej si Ceausescu, aceleasi "fratesti relatii" au hotarit ca atat trupul desfigurat al

Capitanului, cat si ramasitele sfinte ale lui Mota si Marin sa dispara definitiv, si le-au aruncat in mijlocul Marii Negre!

Dragi tineri ai anului 2037, crima de distrugere a sfintelor ramasite a Capitanului, Mota si Marín nu au fost motivata numai de faptul ca acestea ar fi constituit un obiect de pelerinaj si adorare a legionarilor si romanilor credinciosi, ci mai ales, de faptul ca Domnul nostru Iisus Christos, primind sufletele lor, ar fi putut dàrui trupurilor lor "neputrezirea" si "mireazma"!!!

Aceasta perspectiva i-a ingrozit dupa ce citisera in "Testamentul" lui Mota; "Mor, Corneliu, cu tot elanul si toata fericirea, pentru Hristos si Legiune." (p. 15):

"Sa faci, mai Corneliu, din tara noastra o tara frumoasa ca un soare, si puternica si ascultatoare de Dumnezeu!" (p. 17)

"La riscul nostru, la jertfa noastra din dragoste pentru Hristos, vom fi fericiti a afla ca si ai nostrii iau parte prin barbatia de a trece prin cateva zile grele, si a nu se lasa coplesiti, caci ar parea ca ne-au facut sa uitam datorinta noastra catre Dumnezeu, in al carui obraz se trage azi cu mitraliera, si datorinta noastra fata de neamul nostru, a carui soarta atarna si ea atat de mult de lupta hotaritoare care se desfasoara azi in Spania" (p. 22).

"Biruinta morala pe care noi o vom castiga in Spania - cu orice jertfe, - va fi mai mare pentru lupta nationala, decat tot ce am putea face restul vietii noastre, ba si dincolo de ea... Acesta e adevarul." (pag. 23)

"Dar aceasta mantuire a tarii noastre de pacostea stapanirii lui Anticrist, atarna de vrednicia noastra! Dumnezeu a spus ca Biserica nu va fi doborita nici de portile iadului, pentruca Dumnezeu a avut incredere in vrednicia oamenilor, in alipirea lor de Dumnezeu...

"Sa nu lasam pe urmasii nostrii sa piarda binefacerile sufletesti ale Nasterii Mantuitorului!

Sa nu le lasam o tara fara Biserici, fara icoane, fara ocrotirea manii lui Dumnezeu! Sa nu lasam copiilor nostrii o viata in care vor fi pierdut pe Cristos" (pag. 27).

LUPTA IMPOTRIVA SOVIETELOR

IN MUNTII BUCOVINEI

TABLA DE MATERII

Din Radauti am primit stirea ca a fost inaugurata "Soc.pentru Cultura si Literatura in Bucovina" cu ocazia aparitieri unei carti de de "nemaipomeninta valoare" ("Sase ani in infern"). Autorul, Lazar, ar fi decedat, insa prietenul acestuia (Precop), profitand de trista disparitie, a "combinat" textul original cu contributiile "culturale" de inalta valoare a lui Precop (foarte cunoscut in cercurile marxista-comuniste in ultimii patruzeci de ani, prin activitatea de difuziune a culturii sovietice). Precop, profita de anonimatul celorlalti pretinsi colaboratori, destileaza veninul celor mai satanice miselii impotriva legionarilor, din dorinta de a-si castiga un loc de onoare in galeria vandutilor lui Satan, si a starpiturilor morale carora un le crapa obrazul de rusine sa se numere intre scarnaviile care-si vand numele pentru un blid de faima trecatoare. Rau inceput pentru "Soc. Pentru "cultura"...! Nu trebuie sa ne miram prea mult; Precop, colegul intre anii 1932 si 36, din Liceul Eud. Hurmuzachi, un si-a schimbat "naravul", nici porecla... Resentimentul vinovatului de miseliile adolescentei IESE la suprafata cu ditirambe la 85 de ani!

Tabla de materii

1. Cuvant inainte si numele legionarilor parasutati.

2. Pregatirea pentru parasutare (instructia militara,sedintele legionare cu pregatirea morala si spirituala)

3. Parasutarea de ziua Bunei Vestiri: 25 Martie, 1945.

4. Aruncati pe muntele Magura (Maramures)... nu pe Giumalau.

5. "A'nceput viforníta cea mare...!"

6. Intalnirea cu Alexandru Sutea si doi camarazi in casa brigadierului Silvic Nichiforel Orest, pe muntele Giumalau.

7. O figura de haiduc legionar: Alexandru Sutea

8. Organizarea pentru viitoarele actiuni de guerrilla

9. Armata sovietica hotarita sa distruga guerrilla legionara

10. "Pentr'un roman cazut, dusmanul sa sape sute de morminte, "Ostean al Romaniei mele, mergi inainte! Inainte!"

11. "Wer reitet so spät durch Nacht und Wind? Es ist der Vater mit seinen Kind... Incorporarea lui Vladimir Macoveiciuc si a fiului acestuia la lupta de guerrilla legionara.

12. Pactul intre Petrascu si Ana Pauker.

13. "I wandered lonely, as a cloud..."

14. Intoarcerea la cabana "Patru Paraie"

15. "Ich hatt´ ein Kamerad, einen bess´ ren find´st Du nicht..."

16. Dupa ingroparea armelor: Intoarcerea in Occident si convorbirile cu Horia Sima: "Voi reorganiza Miscarea pe noui baze!"

17. Epilog

Esta Edición
con una tirada de 500 ejemplares
se terminó de imprimir
en marzo de 2002 en
Artes Gráficas Negri S.R.L.
Chacabuco 1036/38
C1069AAV - Buenos Aires
Argentina

9) "Ley, Libertad, Hybris", Editorial Euthymia, Buenos Aires, 295 pág., 1993.

10) "Voluntad Divina y Democracia", Editorial Euthymia, Buenos Aires, 345 pág., 1995.

11) "Teoría de la Historia", Editorial Euthymia, Buenos Aires, 281 pág., 1995.

12) "Cristianismo o Democracia", Editorial Euthymia, Buenos Aires, 398 pág., 1998.

13) "Los grandes enemigos del equilibrio interior" Editorial Euthymia, Buenos Aires, 416 pág., 2000.

In limba romana:

1) "Legionarismul sau trairea virtutilor", Editorial Euthymia, Buenos Aires, 245 pág., 2001.

2) "Crampeie din sbuciumul exilului", Editorial Euthymia, Buenos Aires, 70 pág., 2001.

3) "Legionarismul intre Paideia si Politica", Editorial Euthymia, Buenos Aires, 83 pág., 2001

Ovidiu Gaina (Stan M. Popescu)

"LUPTA LEGIONARIA IMPOTRIVA INVAZIEI SOVIETICE IN BUCOVINA"

Sub tipar, in limba spaniola: "In cautarea gradinii interiore" ("En busca del jardín interior"), Editura Myrna, Buenos Aires.

Lucrari stiintifice publicate in reviste de specialitate din Statele Unite, Germania, Japonia si Spania:

1) "La Psicología Industrial como puente anímico entre empleadores y empleados", en revista Ingeniería Internacional, de Mc Graw-Hill, New York, tomo 20, N° 5, 1961, USA.

2) "La psicología demuestra la convivencia de los métodos de selección", en revista Ingeniería Internacional, de Mc Graw-Hill, New York, tomo 20, N° 7, 1961, USA.

3) "La evaluación de las tareas", en revista Ingeniería Internacional, de Mc Graw-Hill, New York, tomo 20, N° 6, 1961, USA.

4) "La psicología laboral y el psicodiagnóstico", en revista Ingeniería Internacional, de Mc Graw-Hill, New York, tomo 20, N° 8, 1961, USA.

5) "Die Dynamik der argentinischer Arbeitsgruppen", (traducido del español al alemán por Dipl. Psych. M. Smollny) en FORFA BRIEFE, Forschung Institut fur Arbeitspsychologie, Braunschwieg, Anual, XI, N° 6, 1962, Alemania.

6) "Ueber die Gründe des Unbehagens beim arbeitenden Menschen", en revista Pracktische Psychologie, Gesselschaft für Pracktische Psychologie, Hamburg, N° 6, 1963, Alemania.

7) "A theory regarding the hypothetic existence of an individual rhythm in the energetic expansion of thinking, feeling and acting", en revista PSYCHOLOGIA, An International Journal of Psychology in Orient, Univ. Kyoto, N° 6, págs. 155-163, 1963, N° 6, Kyoto, Japón.

8) "Los dirigentes fabriles. Aspectos de una investigación argentina", en Boletín del Instituto Nacional Científico de Racionalización del Trabajo, enero 1963, Año XVI, N° 172, Madrid, España.

9) "La formación y la evolución de un grupo de trabajo", en Revista de Psicología General y Aplicada, págs. 310-312, del Instituto Nacional de Psicología, Universidad Central de Madrid, enero 1965, Nros.76-77, Madrid, España.